

บทนำ

ชีวิตที่เป็นยิ่งกว่าละครน้ำเน่า

*ระหว่างหมดรักกับไม่เคยรักมาตั้งแต่แรก
แบบไหนมันจะเจ็บปวดมากกว่ากันนะ...*

ไมโท กรภักต์วัฒน์ ลูกชายคนกลางของ จัตวา กรภักต์วัฒน์
เจ้าของ KPW GROUP ซึ่งเป็นธุรกิจส่งออกผลิตภัณฑ์อาหารและ
เครื่องดีมรายใหญ่ที่มีมูลค่าทรัพย์สินติดหนึ่งร้อยอันดับของโลก และ
อยู่ในอันดับที่สามของประเทศ เงินทองไม่ขาดสน ผู้คนต่างล้อมหน้า
ล้อมหลังคอยเอาอกเอาใจ เป็นชีวิตที่ใครต่อใครใฝ่ฝันถึง

แต่ความจริงแล้วชีวิตคนเรานั้นก็ไม่ได้ราบรื่นไปทุกอย่างขนาด
นั้นหรอกจริงไหม โดยเฉพาะกับเรื่องที่เราไม่สามารถควบคุมมันได้
อย่าง ‘ความรัก’

“หมั่นกันมาก็สองปีได้แล้ว ไม่เห็นฝ่ายนั้นเขาจะว้ายังไงเรื่อง
แต่งงาน ลูกหลงคุยกับเซนทร์เขาดูหรือยัง”

“ยังครับ พี่เขาไม่ค่อยว่าง เลยไม่ได้คุยอะไรกันเท่าไร”

“แล้วเรื่องเลขาฯ อีกคนของเขาละ แม่ได้ยื่นอะไรมาเยอะนะ ไมโท ลูกมันใจเหร่อว่าจะแต่งงานกับคนนี่” ผู้เป็นมารดาได้ถามด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูห่วงใยและเคร่งเครียด จ้องมองลูกชายเพียงคนเดียวด้วยสายตาคาดคั้น

“ไม่รู้สิครับ ตอนนี่ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองควรเดินต่อไปไหม ผมเสียใจที่ทำให้เรื่องมันเป็นแบบนี้”

ไมโทแสดงท่าทีอ่อนล้าจนผู้เป็นแม่ไม่อยากจะเค้นถามอะไรอีก เพียงแค่ถอนหายใจออกมา เอ่ยเรียกแม่บ้านมาดักข้าวให้ตนเองกับลูกชายคนกลาง ตามด้วยผู้เป็นสามีที่เพิ่งจะลงจากห้องมาเตรียมตัวไปพบปะพูดคุยกับเพื่อนนักธุรกิจด้วยกัน และชายหนุ่มอีกคนที่เป็นลูกชายคนเล็กของครอบครัว

“แม่ลูกคุยอะไรกัน ทำไมหน้าตาดูไม่สดชื่น ว่าไงไมโท วันนี้เจ้าเซนทร์ก็ไม่มาด้วยกันอีกแล้วสินะ งานเยอะ หรือว่าไม่อยากจะมาพบครอบครัวคู่มั่นของตัวเองกันแน่ ถึงได้เสียมารยาทปฏิเสธผู้ใหญ่ครั้งแล้วครั้งเล่าแบบนี้”

เมื่อผู้ที่เป็นตั้งประธานของบ้านเอ่ยขึ้น เสียงรอบข้างก็พลันเงียบลงอย่างพร้อมเพรียงกัน แม่บ้านปลิกตัวออกไป ภายในห้องกินข้าวเหลือเพียงพ่อแม่ลูก ไมโทนึกถอนหายใจกับคำถาม จะโกหกก็ไม่ได้ เพราะรู้ว่าผู้เป็นพ่อนั้นมองออกทุกอย่าง ทุกอย่างที่รวมไปถึงเรื่องอื่น ๆ ด้วย เหลือแค่ว่าจะพูดออกมาตรง ๆ อย่างเรื่องนี้ใหม่ก็เท่านั้น ส่วนไม่เอกที่ได้ยินแบบนี้ก็ได้ที่รีบพูดแทรกขึ้นมา

“ไม่มาก็ไม่ต้องมา...ผมไม่ชอบหน้าเขาอะ ถ้ามาคงกินข้าวไม่อร่อย”

“ไม่เอก”

เมื่อถูกผู้เป็นแม่ดู ชายหนุ่มหน้าตาทะเล้นก็แสรังทำท่าตื่น

ตกใจจนโอเวอร์ ไมโทยิ้มซ้ำกับภพานั้น พาให้น้องชายอย่างไมเอก
ยิ้มตามไปด้วย เขาเป็นอีกคนที่รับรู้ว่าชีวิตรักของพี่ชายนั้นมันไม่ได้
ราบรื่นดีสักเท่าไร

“เอาเถอะ ๆ กินข้าวกัน อย่าไปพูดถึงคนอื่นให้เสียบรรยากาศ
เลย”

“ครับ”

“กินข้าวเสร็จ พ่อมีเรื่องจะคุยกับลูกนะไมโท อย่าเพิ่งรีบออกไป
ไมเอกเรียนก็โง่ง” ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวหันไปบอกกับลูกชาย
คนกลางในคราวแรก ก่อนจะหันไปตามลูกชายคนเล็กต่อหลังจาก
นั้น

“สิบโง่งครับ พ่อคุยกับพี่ไมโทตามสบายเลย ผมรอดได้ หรือ
ถ้าให้ตี พ่อต้องซื้อรถให้ผมสักคัน ผมจะได้ไม่ต้องรบกวนลุงชาติ หรือ
พี่ไมโทให้ไปส่งที่มหา’ลัย”

ไมเอกไหวไหวล่อตบ ยิ้มเปล่ออกมาเมื่อพูดไปถึงเรื่องซื้อรถ
แวตาคูมิความหวังอยู่ริบหรี่ในตอนที่เลื่อนไปมองผู้เป็นพ่อ พยายาม
ใช้สายตาให้ออดอ้อนที่สุด แต่ก็ดูจะไม่ได้ผลสักเท่าไร เมื่อผู้เป็น
พ่ออย่างจัตวาเอ่ยเสียงเข้มกลับมา

“ขึ้นปีสามก่อนแล้วพ่อจะซื้อให้ แต่นั่นคือกรณีที่ลูกสอบใบ
ขับขี่ผ่าน สอบด้วยตัวเอง ห้ามใช้วิธีลัดเด็ดขาด ถ้าพ่อรู้ว่าลูกได้
ใบขับขี่มาด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การสอบด้วยตัวเอง พ่อจะไม่ให้อะไรลูก
อีก ทูนท์ว่าจะหั่นกับเพื่อนทำร้านเกมอะไรนั้น พ่อก็จะไม่ให้ด้วย”

“ให้ คุณจัตวาคร้าบ ลูกชายคุณจัตวาทั้งคน มีอะไรที่ทำได้
จนต้องใช้วิธีลัดบ้าง ผมมีเงิน ผมก็ใช้เงินเป็นนะคร้าบ บอกไว้ก่อน”

“ใช้เงินเป็นจริง ๆ ครับพ่อ เดือนที่แล้วใช้ไปเป็นแสน”

ไมโทพยักหน้าเอ่ยสมทบไป ยิ้มซ้ำเมื่อน้องชายหันขวับมาหา

เขา ทำตาโตราวกับไข่ห่านส่งมาให้ ขณะที่ผู้ใหญ่อสองคนในบ้านพากันยิ้มออกมา สายตาของผู้เป็นพ่อนั้นฉายแววตำหนิอยู่เล็กน้อย แต่ก็ได้แต่ต่อว่าต่อขานอะไร เพียงแค่ตักเตือนเท่านั้น

“อย่าใช้เงินมือเติบให้มันเป็นนิสัย ถึงเราจะมีเยอะ ก็เชื่อว่ามันจะไม่หมด พ่อให้ไปก็คิดว่าจะเอาไปทำอะไรที่จะต่อยอดให้เงินมันเพิ่มพูนขึ้นมาได้”

“เพราะพือะ พ่อบ่นผมเลย”

“พ่อไม่ได้บ่น ไม่ต้องไปโทษพี่เราเลย เรื่องที่ลูกใช้เงินเกินตัวไป พ่อกับแม่รู้มาตลอดนั่นแหละ แคร่จิ้งหะพูดเท่านั้น พ่อกับแม่ไม่ได้อยู่กับลูกตลอดไป ถ้าไม่อยากรับช่วงต่อธุรกิจที่บ้าน ก็เริ่มคิดได้แล้วว่าจะทำอะไร เหมือนพี่ไม้ตรี” จิตวาเอ่ยไปถึงลูกสาวคนโตที่บ้าน ที่ตอนนี้ทำงานเป็นแอร์โฮสเตส

กรรมภักดิ์นั้นมีลูกสาวหนึ่งคนและลูกชายสองคน ทุกคนเติบโตมาอย่างอิสระ ลูกสาวคนโตที่ชื่นชอบการท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ รักในการบริการ ก็เลยเลือกทำงานเป็นแอร์โฮสเตส ส่วนไม้โทที่เป็นคนกลางนั้นอาสาจะรับช่วงต่อธุรกิจของบ้าน เพราะน้องชายคนเล็กอย่างไม่เอะไม่ชื่นชอบเรื่องการบริหารสักเท่าไร จิตวาถามถึงความสมัครใจของไม้โทอยู่หลายครั้ง เมื่อมั่นใจแล้วจริง ๆ ถึงได้ถ่ายทอดประสบการณ์ทุกอย่างให้ไป พาออกสังคมนาฐานะทายาทที่จะสืบทอดกิจการของ KPW GROUP ต่อไป ทุกอย่างราบรื่นไปหมด ติดอยู่แค่อย่างเดียวคือเรื่องคนรักของลูกชายที่เขาไม่ค่อยชอบใจสักเท่าไร ไม่ใช่เพราะรักเพศเดียวกัน แต่เป็นเรื่องราวและนิสัยที่เขาสืบรูมาต่างหาก

และอีกอย่างก็คือ หลังจากที่หมั่นกันเรียบร้อย ครอบครัวยาวฝั่งนั้นก็รีบเข้าขอให้ไม้โทไปช่วยงานลูกชายของตัวเองในฐานะ

เลขชาฯ

ลูกชายที่จัดวามายมันให้ เป็นหัวเรือของ KPW GROUP คนต่อไป กลับกลายเป็นเลขชาฯ ของไอ้เด็กไร้หัวคิดที่ทำอะไรเองไม่เป็นสักอย่าง ขึ้นมาเป็นประธานบริษัทได้เพราะมีพ่อตัวเองกับลูกชายของเขาช่วยดันหลังเอาไว้

“ผมอยากทำหลายอย่างเลยอะ มากที่สุดก็คืออยากเปิดบริษัทเกม”

“ศึกษาข้อมูลหรือยัง ไม่ใช่ว่าเล่นเกมเป็นแล้วอยากทำก็ทำได้เลยหรอกระ” จัดวามายมัน เลื่อนสายตามองไปที่ลูกชายคนเล็ก เขามองว่าอุตสาหกรรมเกมในตอนนี้น่าสนใจอยู่น้อยเหมือนกัน เพียงแต่ทุกธุรกิจนั้นต้องศึกษาให้ดีกว่าก่อนจะลงมือทำ

“หึ ๆ ระดับลูกชายคุณจัดวามายมันจะคร้าบ” ไม้เอกยึดดอกพุด

“หาแล้ว” ไม้โทก็เอ่ยขมุกให้ดิบดี

“ยังอะ เล่นอย่างเดียว สนับสนุนเกมเขาจนบริษัทเกมจะรววยแล้วเนี่ย แอ้! พี่ชายผมนี่ขงเก่งจริง ๆ”

สิ้นเสียงของไม้เอก ไม้โทก็หัวเราะร่วนออกมา คนเป็นพ่อเป็นแม่เองก็พลอยยิ้มตามไปด้วยเมื่อเห็นลูกชายพุดคุยหยอกล้อกัน สนุกสนาน ช่วงเวลาสำหรับมื้ออาหารในตอนเช้าสิ้นสุดลง ไม้โทลุกตามบิดาไปยังห้องรับแขกหลังจากที่คนอื่น ๆ แยกย้ายไป นั่งลงพุดคุยกันหลายต่อหลายเรื่อง และหนึ่งในนั้นก็คือเรื่องของเซนทร์ คู่หมั้นของลูกชาย

“พ่อไม่เข้าใจ เขาเองก็มีเลขชาฯ อยู่คนหนึ่งแล้ว จะให้ลูกไปช่วยอีกทำไม”

“ผมเต็มใจครับ คุณพ่อไม่ต้องเป็นห่วงนะ ลูกพ่อเก่งขนาดนี้ อีกอย่าง...เพราะพี่เขามีเลขชาฯ อีกคน ผมก็เลยไม่ต้องคอยไปไหน

มาไหนกับพี่เซนทร์ แค่ตรวจดูความถูกต้อง ทำรายงานส่งให้พี่เขา
ดูแลตารางเวลา มันก็ไม่ได้เห็น้อยอะไรหรอกครับ ดีเสียอีก”

“ถ้าไม่อยากทำแล้วก็บอกพ่อ เดี่ยวพ่อจะเป็นคนไปพูดกับ
ฝ่ายนั้นให้เอง”

“ครับ ถ้าไม่ไหวผมจะบอกพ่อทันทีเลย”

“ลูกไม่มีอะไรจะบอกพ่อใช่ไหม เรื่องของคู่นั้นลูก”

“...”

“สัญญาที่ทำกันไว้ว่าฝ่ายถอนหมั้นจะต้องจ่ายเงินค่าเสียหาย
พ่อไม่สนใจหรอกนะ เพราะถึงยังไงพ่อก็เป็นคนใส่หมั้นเข้ามาเอง เงิน
ไม่กี่ล้าน พ่อจ่ายได้ แค่ลูกบอกว่าลูกอยากถอนหมั้น”

“ไม่ครับ ผมขอเวลาอีกสักหน่อยนะครับคุณพ่อ ผมคิดว่าผม
ยังทนไหว”

รอยยิ้มฝืดเฟื่อน รวมไปถึงท่าทางที่แสดงถึงความเศร้าหมอง
ของไมโทพาให้บรรยากาศรอบกายดูอึมครึมตามไปด้วย จิตวาที่เห็น
แบบนั้นก็รู้สึกเจ็บปวดและสงสารลูกชายตัวเองจับใจ แต่เพราะเป็น
เรื่องความรัก จะไปบงการหรือบังคับให้เลิกรา ก็คงไม่สามารถทำได้

“อ้อ ถ้าลูกว่าแบบนั้น พ่อก็จะไม่ก้าวก่าย...แต่ถ้ารู้สึกว่ามัน
ไม่ไหว ก็กลับบ้านมาหาพ่อกับแม่ได้ตลอด”

“ครับ”

“พ่อก็มีเรื่องจะคุยเท่านั้นแหละ ไปเถอะ เดี่ยวไมเออกจะมาบ่น
พ่ออีกว่าเข้าคลาสสายเพราะพ่อมัวแต่คุยกับลูก”

สายตาผ่านร้อนผ่านหนาวมามากเลื่อนมองตามแผ่นหลังเล็ก
ของลูกชายคนกลางที่บอกลาเขาและหมุนกายเดินออกจากห้องไป
เมื่อห้องเหลือเพียงความเงียบงัน เสียงถอนหายใจก็ดังขึ้นมา
จิตวาหลบลูบตาลงมองซองเอกสารสีน้ำตาลที่ในตอนแรกเขาตั้งใจจะ

เอาให้ลูกชาย ภาวถ่ายและหลักฐานที่ข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ค่อยจะดีสักเท่าไรของเซนทร์ แต่คิดว่ามันคงจะไม่จำเป็นอีกแล้ว

เท่าที่เห็น เหมือนว่ามีโทเองก็คงจะรู้ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับคู่หมั้นของตัวเองดี ติดแค่ว่าไม่ยอมถอนหมั้นนี่สิ ไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุผลที่ทนมันคืออะไร คนเราจะรักใครสักคนจนยอมมอมขี้มูกทุกอย่างได้ขนาดนี้เลยหรือไงกัน

ไม่มีโทเดินออกจากห้องรับแขกมา บอกلامารดาที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงชิงช้าหน้าบ้าน พร้อมด้วยไม้เอกที่เข้าไปกอดหอมออดอ้อนเอาใจตามประสาลูกชายคนเล็ก แล้วถึงจะเอ่ยรำล่าพากันเดินไปยังรถที่จอดอยู่ด้านในโรงรถ

“พี่คุณอะไรกับพ่ออะ”

“เรื่องของผู้ใหญ่ นายจะอยากรู้ไปทำไม”

“ผมก็ผู้ใหญ่แล้วหะ ตัวผมสูงกว่าพี่อีก!”

ไม่ได้พูดอย่างเดียว คนเป็นน้องชายยังเดินเอาตัวเองมายืนเทียบเคียงส่วนสูงกับพี่ชายตัวเองอีกต่างหาก ไม่มีโทมุ่นหน้า ผลักไหล่อีกฝ่ายให้ถอยห่างออกไปด้วยแรงที่ไม่มากนัก ก่อนจะเดินอ้อมไปยังฝั่งคนขับรถ

“ขึ้นรถเร็ว ถ้านายไปสายจะมาโทษพี่กับคุณพ่อไม่ได้นะ”

“คร่ำบ ๆ ไปแล้วคร่ำบ”

ไม่มีโทไปส่งน้องชายถึงหน้ามหาวิทยาลัย ปกติแล้วไม้เอกจะอาศัยอยู่ที่คอนโดไม่ไกลจากนี้เท่าไร นั่งรถไฟฟ้า หรือไม้ก็เรียกรถมารับเพราะพ่อยังไม่ไว้ใจให้ขับรถ เหตุเกิดจากเมื่อปีที่แล้ว ที่ไม้เอกเอารถของพ่อไปซึ่งแล้วชนเข้ากับเกาะกลางถนน หลังจากนั้นมาก็เลยถูกห้ามอย่างเด็ดขาด ซึ่งเจ้าตัวก็เชื่อฟังเพราะตอนนั้นเอง

แม้ถึงกับร้องไห้ออกมา ส่วนพ่อก็กล่าวโทษตัวเองที่เกือบจะทำให้ครอบครัวต้องสูญเสียลูกชายคนเล็กไป

“ตั้งใจเรียนล่ะ แล้ววันเสาร์พี่จะมารับ ถ้าติดงานหรือว่าจะไปไหนกับเพื่อนก็บอกก่อนล่วงหน้า”

“ขอเงินบอกได้ไหมอะ”

“ที่พ่อให้ไม่พอเหรอ เติมเกมให้มันน้อย ๆ ลงหน่อยเถอะนายนะ... ส่วนเงินเดียวพี่โอนให้ ช่วงบ่ายนะ ตอนเช้าพี่ต้องไปทำธุระ” สุ่มเสียงนุ่มทุ่มเอ๋อตำหนิ แต่สุดท้ายก็รับปากว่าจะให้ จะว่าไม่โทสปอยล์น้องชายก็ได้ เพราะมันเป็นแบบนี้จริง ๆ ก็น้องชายคนเล็กของบ้านนี่นะ

“คร้าบบ พี่ผมโคตรของโคตรดีเลยอะ เฮอะ ไม่น่าไปหมั้นกับคนเฮงชวยแบบนี้”

“ไม่เออ”

“มันจริงนี่ พี่ทนมันทำไมอะ ผมบอกตั้งแต่แรกแล้วว่ามันไม่ดี ตอนแรกมันยังทำเหมือนไม่ชอบพี่ พอมีข่าวว่ากิจกรรมตัวเองจะล้มก็รีบมาเกาะติดพี่เป็นปลิง มันหลอกพี่ หลอกทุกคน แล้วดูที่มันทำกับพี่ตอนนี้--”

“พี่เคยบอกแล้วไงว่าไม่ให้นายพูดถึงเรื่องนี้อีก เราตกลงกันแล้วใช่ไหม ให้มันเป็นเรื่องของพี่สองคนก็พอ นายไม่ต้องเอาตัวเองมาวุ่นวายกับเรื่องน่าปวดหัวนี้หรอก”

ไมโทพยายามอธิบายอย่างใจเย็นที่สุด ไม่อยากใช้อารมณ์กับไม่เออ นัยน์ตาดูปรามเล็กน้อยพอให้อีกฝ่ายส่งเสียงฮึดฮัดออกมา แต่ก็ยอมที่จะไม่พูดอะไรต่อ ในแวตตาของผู้เป็นน้องชายสะท้อนความไม่พอใจควบคุมมากับความหวังโย พาให้ไมโทแยมยิ้ม ยื่นมือออกไปอีกกลุ่มเส้นผมสีน้ำตาลเข้มด้วยความรักความเอ็นดู

“ไม่ต้องมาเล่นหัวผมเลย เฮอะ...”

แม้จะแสดงท่าทางแงงอน แต่ก็ยอมนั่งนิ่งให้หยอกล้อ ไม่เอากมองเจ้าของมือผ่านทางหางตา ยกมือขึ้นคว้าข้อมือที่ชายตัวเองลงมา ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง

“ผมไม่พูดแล้วก็ได้ มันทำร้ายจิตใจพี่ พี่บอกว่าพี่ทนได้ ผมก็จะพยายามไม่วุ่นวายอีก แต่ถ้ามันกล้าทำร้ายร่างกายพี่แม่แต่ปลายนิ้ว ผมเอาเรื่องมันแน่”

“ตัวแค่นี้ เก่งจังเลยนะ”

“พี่นะสิ ตัวแค่นี้ ผมสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสี่เหอะ สูงกว่าพี่ตั้งก็เท็นต์ ส่วนเรื่องเก่ง ผมเก่งอยู่แล้ว ไม่เถียงหรอก หน้าตาก็ดีด้วยฮิ!”

ขิงเรื่องความสูงใสไม่พอ ยังจะยกยอหน้าตาของตัวเองต่ออีก นำมันเขี้ยวจนไม่โทษใจไม่ไหว หยิกไปที่แก้มนุ่มนึ่งของอีกฝ่ายเต็มแรงจนเจ้าตัวสะดุ้ง ร้องไวยวายออกมา ทั้งยังยื่นมือมาหยิกคินอีกต่างหาก

“อ๊อ! พี่หยิกผมทำไมอะ ให้ผมหยิกคินเลยนะ”

“ฮ่า ๆ พอแล้ว มัวแต่เล่น เดียวก็สายจริง ๆ หรือก” ไมโทห้ามปราม แก้มขาวเปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อ เพราะถูกน้องชายดึงยึดจนแทบจะติดมืออีกฝ่ายไป พุดคุยส่งท้ายกันอีกไม่กี่คำ ไมเอกก็เปิดประตูลงจากรถไป ไม่วายหันกลับมาเล่นหูเล่นตาใส่เจ้าของกายขาวที่ส่งยิ้มเหนื่อยหน่ายใจให้

เฝ้ามองจนไมเอกหายลับไปจากสายตา เสียงถอนหายใจจึงจะดังขึ้น ไมโทเบนสายตาคลับมาทอดมองไปที่ถนนด้านหน้า มุ่งตรงสู่จุดหมายปลายทางต่อไป

ไมโทพบเจอคู่ค้าทางธุรกิจอยู่บ่อยครั้ง พุดคุยและรับประทาน

อาหารเที่ยงเพื่อกระชับความสัมพันธ์ ทุกอย่างล้วนได้รับมอบหมายมาจากเซนท์ เพราะอีกฝ่ายมีเลขาฯ อีกคนข้างกาย ไมโทเลยไม่ค่อยจำเป็นอะไรสักเท่าไร มีหน้าที่แค่คอยรับหน้า พบเจอคู่ค้าบางคนทีเซนท์คิดว่าไม่สำคัญมากพอจะสละเวลามาพูดคุยด้วยตัวเองเป็นแบบนี้มาตลอด ถึงไมโทจะเคยเอ่ยปากแย้งความคิดแบบนั้นไปบ้างแล้ว แต่มันก็ไม่เป็นผลสักเท่าไร

“ขอบคุณคุณไมโทมาก ๆ นะครับ ทีสละเวลามารับประทานมื้อเที่ยงกับผมในวันนี้”

“ยินดีครับ พวกเราเองก็ไม่ใช่อื่นคนไกลที่ไหน คุณณรงค์เป็นซัพพลายเออร์ให้แก่ CHINIRO มานาน น่าเสียดายที่วันนี้พีเซนท์ติดงานด่วนมากจริง ๆ ไม่อย่างนั้นพีเขาไม่พลาดที่จะมาพบคุณณรงค์แน่นอนครับ”

CHINIRO คือชื่อของแบรนด์ที่ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน บริษัทขนาดกลางที่เกือบจะล้มครืนลงมา แต่ก็ได้คนโง่คนหนึ่งช่วยพยุงกลับขึ้นมาจนสามารถลืมตาอ้าปากได้อีกครั้ง คงไม่ต้องบอกให้ใหม่ว่าคนโง่ที่ว่านั่นคือใคร

“ผมเข้าใจ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวนะครับ มีธุระต้องไปต่อ”

“ให้ผมเดินไปส่งคุณณรงค์ที่รถนะครับ”

ท่าทางที่ดูคล่องแคล่ว บวกกับการพูดจาของไมโททำให้ณรงค์รู้สึกพึงพอใจกับการพบเจอกันในวันนี้มาก ถึงแม้จะรู้สึกผิดหวังอยู่เล็กน้อยในตอนแรกก็ตามที่เจ้าของ CHINIRO อย่างเซนท์ไม่ได้มาด้วยตัวเอง

ไมโทส่งยิ้มให้ชายวัยกลางคนอย่างเป็นธรรมชาติ แสดงออกถึงความสุภาพอ่อนน้อม สร้างความประทับใจฝังลึกลงไปในความรู้สึกของใครอีกคน เมื่อณรงค์จากไปแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้าก็ค่อย ๆ

เจ็จจางลง ใบหน้าขาวมีหยาดเหงื่อไหลซึม พาให้โรคมแนบสนิท เข้ากับกรอบหน้าเรียวเล็ก เจ้าตัวก้มลงมองนาฬิกาบนข้อมือ ก่อน จะออกเดินไปยังรถของตัวเอง

เมื่อเสร็จงานที่ได้รับมอบหมาย ไมโทก็ตรงกลับเข้าบริษัท เหมือนอย่างทุกครั้ง แวะร้านอาหารหูกู้ที่คู้หมั้นหนุ่มมักจะมากินอยู่ บ่อยครั้ง สั่งเมนูที่อีกฝ่ายชื่นชอบ และใช้เวลารออาหารประมาณ ครึ่งชั่วโมง ระหว่างนั้นก็ส่งข้อความบอกไปว่าเขาแยกกับคุณณรงค์ แล้ว และกำลังจะกลับเข้าไปที่บริษัทพร้อมด้วยมือเที่ยงจากร้าน โปรด

ไมโทชำระค่าอาหารทั้งหมดหลังจากที่ได้ทุกอย่างครบถ้วน ถนนในช่วงบ่ายค่อนข้างโล่ง ไม่แออัดมากนัก หากเทียบกันกับช่วง เช้าหรือช่วงเย็น ระยะเวลาที่ใช้ในการขับรถมาถึงบริษัทก็เลยไม่นาน เท่าไหร่

“แก...คุณไมโทเข้าบริษัทมาแล้วอะ”

“จริงดิ แล้วคุณเซนทร์--”

“อยู่ที่ห้องทำงานกับคุณเมอร์ค่า เห็นว่าเพิ่งกลับมาจากงาน ต่างจังหวัดด้วยกัน ตัวติดกันเลยแหละ”

“ก็เห็นตัวติดกันตลอด ติดกันยิ่งกว่าคู้หมั้น...”

“ซู...อย่าเสียดัง เดี่ยวคุณเขาก็ได้ยินหรอก”

“ได้ยินแล้วจะทำอะไรได้ แค่เลขาฯ มาช่วยงานหรือเปล่า ถ้า เป็นคุณเมอร์นั่นก็อีกเรื่อง”

“คุณเขามองแล้ว แยกย้ายกันเถอะ”

เสียงกระซิบกระซาบไม่ได้สร้างความรู้สึกรำคาญใจให้ไมโท สักเท่าไร ดวงตากลมสวดยังตวัดมองไปเพื่อปรามให้คนเหล่านั้น สงบปากสงบคำ

หากนี่เป็นบริษัทของเขาเอง คงไม่มีพนักงานคนไหนได้มีโอกาสมาพูดนิทานเจ้านายต่อหน้าขนาดนี้หรอก แต่เพราะว่าไม่ใช่ และถึงจะบอกพี่เซนทร์ไป หน้านั้นก็ไม่ได้คิดจะช่วยเหลืออะไรอยู่ดี ทั้งยังปกป้องคนของตัวเองแล้วมาต่อว่าเขาแทนด้วยซ้ำ ไมโทเลยเลือกที่จะไม่ใส่ใจกับคำพูดเหล่านั้น ไม่ให้ค่ากับมัน จะได้ไม่ต้องคิดอะไรมาก

ไมโทเดินไปจนถึงลิฟต์ที่มีเพียงระดับผู้บริหารและบุคคลที่เกี่ยวข้องถึงจะสามารถใช้งานได้ กดเลือกชั้นบนสุด เฝ้ารออย่างใจเย็น จนกระทั่งประตูลิฟต์เปิดออก สองขาเรียวก็ก้าวออกมา พาตัวเองไปจนถึงหน้าห้องทำงานที่ไร้เลขาฯ ประจำด้านหน้าเหมือนอย่างเคย มือที่กำลังจะยกขึ้นเคาะเพื่อขออนุญาตนั้นหยุดชะงัก เร็วปากบางค่อยๆ เม้มเข้าหากัน ภาพต่าง ๆ นานาผุดขึ้นมาในความคิด

ยังไม่ชินอีกหรือไงนะ

ท้ายที่สุดไมโทก็ตัดสินใจเคาะประตู ผ่อนลมหายใจออกมาในตอนที่ได้ยินเสียงตอบรับจากด้านใน รอยยิ้มสดใสที่ปั้นแต่งขึ้นมาเพื่อจะทักทายเจ้าของห้องค่อยๆ เลือนหายไปกับภาพที่เห็น หัวใจดวงน้อยกระตุกไหวและคล้ายว่าจะแหลกสลายเป็นฝุ่นผงในพริบตาเดียว สองมือกำแน่น เสียงอื้ออึงในหัวแทบจะดังกลบเสียงรอบข้างไปจนหมด

“อ๊ะ เซนทร์-- อ้า ไมโทมาแล้ว อ้อออ หยุดก่อนสิ”

“มาแล้วยังไง เห็นก็ดี จะได้รู้ว่าเวลาเอากันเขาต้องทำแบบไหน ไมโซนอนนิ่งเป็นท่อนไม้ น่าเบื่อ น่ารำคาญ”

ภาพคนสองคนที่กำลังร่วมรักกันอย่างดุเดือดอยู่ตรงโต๊ะทำงาน เจ้าของร่างสูงที่มีสถานะเป็นคู่หมั้นเงยหน้าขึ้นมามองเขา

นัยน์ตาสีดำสนิทฉายแววดูถูกดูแคลนทันทีที่เห็นหน้ากัน ทั้งยังยกมือขึ้น รั้งใบหน้าเล็กของใครอีกคนไปจูบอย่างลึกซึ้งทว่าสายตายังคงจ้องมองมาทางเขา

“อ้อออ”

จูบเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมามองกันอีกครั้ง สุ่มเสียงทุ่มเต็มไปด้วยความเย็นชาทั้งยังไร้เยื่อใยต่อคู่สนทนาอย่างชัดเจนถูกเปล่งออกมา

“ทนไม่ไหวจะถอนหมั้นก็ได้นะ แต่ถ้าทนได้ ก็แต่งงานไปทั้งแบบนี้แหละ ฉันไม่สนใจอยู่แล้ว แต่งงานกับนาย เมอร์ก็ยังคงสำคัญกับฉันที่สุดอยู่ดี ลองก้มลงดูสภาพตัวเองหน่อยเถอะ จิดซิด ไม่มีชั้นเชิงอะไรเลยสักนิด เขาก็ครั้งก็เหมือนเอกกับท่อนไม้ เผลอ ๆ เอกกับท่อนไม้ยังมันกว่าอีก”

“ถ้าผมไม่ดีขนาดนั้น ทำไมพี่ไม่ถอนหมั้นเองเลยล่ะ” ไม้โทถามกลับ ความดีอีร้นไม่ยินยอมสะท้อนออกมาจากดวงตากกลมที่มีน้ำตาเอ่อคลอให้เห็น แต่ก็พยายามกัดฟันข่มมันเอาไว้ไม่ให้ตัวเองร้องให้ออกมา

“แล้วทำไมฉันต้องเป็นฝ่ายเสียเงิน ในเมื่อคนที่มาบอกขอบบอกรักฉันคือนาย คนที่อยากจะหมั้นและแต่งงานกับฉันจนตัวสั่นก็เป็นนายอีกเหมือนกัน ถึงกับเอาสัญญาไ้ ๆ แบบนั้นมาใช้กับฉันขอโทษนะ คิดว่าฉันจะสนใจหรือไง แต่งก็แต่งไปดี ฉันไม่ได้เสียหายตรงไหนอยู่แล้ว แต่รู้เอาไว้แล้วกันว่าฉันไม่ได้รักนาย ซัดดัด คนดีพี่บดขนาดนั้น ผมก็จะเสรีจสิ ใจเย็น ๆ หน่อย ผมยังอยากเอกกับพีนานกว่านี้”

“ครับ รักไม่รัก เราก็ต้องแต่งงานกันอยู่ดี เพราะผมก็จะไม่ยอมเป็นฝ่ายถอนหมั้นกับพี่ก่อนเหมือนกัน ผมจะเตรียมมือเทียงให้... เอกกันเสร็จแล้วก็กินด้วยนะครับ ตอนเย็นพี่ต้องไปพบคุณธนกร

ผมจะเตือนพี่อีกทีก่อนเวลานัด”

“เฮอะ ดื้อด้านฉิบเป้ง”

“เซนทร์ พี่ก็หิวเหมือนกันนะ” เสียงหวานจากใครอีกคนดังขึ้นมา เมอร์เงยหน้ามอง ส่งสายตาออกด้อนแบบที่เจ้าของร่างสูง ขึ้นชอบ ความเข้ยว่นใจจากกายขาวทำให้เจ้าของชื่อหลงใหลจนไม่สามารถถอนตัวได้ ช่างแตกต่างกันกับคู่หมั้นของเขาอย่างสิ้นเชิง แต่ก็อย่างว่า ที่หมั้นก็ไม่ใช่เพราะชอบอยู่แล้ว ไมโทมันโง่เองที่รักเขา จนไม่ลืมหูลืมตา แต่ก็ต้องชอบคุณที่เป็นแบบนั้น ไม่อย่างนั้นบริษัทของเขาคงไม่กลับมามั่นคงได้ขนาดนี้

“ครับคนดี ผมก็กำลังจะป้อนน้ำของผมให้พี่อยู่นี่ไง”

“ลามกจริง ๆ เลยนะ พี่หมายถึงหิวข้าวต่างหาก ยังไม่ได้กินอะไรเลย อ๊ะ โอ๊ย! เบา ๆ หนอยสิ พี่เจ็บไปหมดแล้ว”

“ก็พี่ตอดผมแน่น ผมก็ทนไม่ไหวเหมือนกัน ส่วนเรื่องอาหาร พี่ไม่ต้องห่วง ผมจะให้เขาเตรียมให้พี่เอง ได้ยินหรือเปล่า”

“...”

“หมดธุระแล้วก็ออกไป แต่ถ้านายจะยินดูฉันเอาต่อกี่ได้นะ เผื่อจะได้เรียนรู้แล้วทำให้ฉันพอใจในตัวของนายได้บ้าง”

1

ผมหรือพวกคุณที่น่าสมเพช

ภายในห้องรับรองขนาดใหญ่ของสถานบันเทิงชื่อดัง ชายหนุ่มเจ้าของร่างสูงพุดคุยหัวเราะร่าอยู่กับชายวัยกลางคนที่กำลังเล่าเรื่องครอบครัวของตัวเองด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้ ใบหน้าของแต่ละคนนั้นแดงก่ำ ถูกฤทธิ์ของแอลกอฮอล์เข้าควบคุมสติสัมปชัญญะจนหมดสิ้น คงจะมีแค่ไม้โทเท่านั้นที่ยังมีสติครบถ้วน เพราะเขาไม่ได้ดื่มเข้าไปเลยสักแก้ว

รู้อยู่แล้วว่าพีเชนทร์จะต้องเมา ถ้าชินเขาเมาด้วยอีกคนคงแย่นัยน์ตาของไม้โทเลื่อนมองดูรอบบริเวณห้อง ขึ้นชื่อว่าสถานบันเทิงแน่นอนว่าสุราก็ต้องเคล้าด้วยนารี หญิงสาวหน้าตาสะสวยขนบข้างชายมีอายุ ออเซาะออต้ออนเสียงหวานหยด

ส่วนชายหนุ่มอีกคนไม่ต้องพูดถึง ที่นี่ไม่มีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ไว้บริการ แต่คู้หมั้นของเขาก็ยังหนีบเลขาค คนสนิทที่มีหน้าที่บนเตียงติดมาไม่ห่างกาย

ไม้โทจ้องมองภาพนั้นด้วยแววตาที่สะท้อนความเจ็บปวดออก

มาในระยะเวลาสั้น ๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่มีความคิดที่จะถอนหมั้น อยู่ในหัว ละสายตาออกไปในทิศทางอื่น ก่อนที่ภาพความทรงจำจะค่อย ๆ ไหลย้อนเข้ามา

หลายปีก่อนหน้านี้นี้ ไมโทตกหลุมรักคนคนหนึ่งมาตั้งแต่มหาวิทยาลัย ผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ที่มีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าอยู่แทบจะตลอดเวลา คนที่วิ่งวนหาผ้ามาประคบใบหน้าให้เขาตอนที่เดินโง่ ๆ เอาหน้าเข้าไปรับลูกบาส เสียงหัวเราะและรอยยิ้มในวันนั้น สลัดลึกลงในหัวใจของเขามาจนถึงวันนี้ ยิ่งมารู้ว่าคนที่เขาหลงใหลได้ปลื้มคือเพื่อนสนิทของพีรหัต มันทักก็ยิ่งทำให้พวกเขาได้ใกล้ชิดกันมากกว่าเดิมขึ้นไปอีก

แล้วพอยิ่งใกล้ มันทักยิ่งชอบ พอจะเข้าใจเขาใช่หรือเปล่า

พีเชนทร์ในตอนนั้นไม่ใช่แบบนี้ ทั้งอบอุ่นและพูดจาเอออออกเอาใจคนเก่ง ไมสิ ตอนนี้อยู่เขาก็ยังเป็นอยู่ แต่แค่ไม่ใช่กับเขาเท่านั้น ไม่ใช่ตั้งแต่ที่ไมโทรวบรวมความกล้าไปสารภาพรัก หลังจากที่อยู่ว่าคนที่ตัวเองชอบคือลูกชายของเพื่อนแม่ และมันใจว่าจะต้องสมหวัง เพราะพีเชนทร์เองก็มักจะเอาใจและยิ้มให้เขาอย่างอบอุ่นอยู่เสมอ แต่ทุกอย่างก็กลับกันไปหมด คำปฏิเสธรันวันนั้น ไมโทยังจำมันได้ดี

เรื่องทุกอย่างมันควรจะต้องตั้งแต่ว่าที่ถูกปฏิเสธแล้วใช่ไหมล่ะ

เขาเองก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่ว่าหลังจากที่ถูกปฏิเสธมาได้ประมาณสองปี พีเชนทร์กลับมาหาเขา เอ่ยขอโทษ และขอโอกาสให้ตัวเองได้เป็นฝ่ายจีบเขาบ้าง จากเมื่อก่อนที่ว่าชอบมากแล้ว ก็ยังเทียบไม่ได้กับความรู้สึกที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น

มันดีจนไมโทไม่คิดว่านั่นจะเป็นแค่ละครฉากใหญ่ที่อีกฝ่ายสร้างขึ้นเพราะอยากให้เราช่วยเหลือด้านธุรกิจ

“มานั่งอะไรคนเดียว เป็นคู่หมั้นฉัน นายก็ตั่งมานั่งกับฉันสิ”

“...”

ไมโทเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงอ้อแอ้ที่ตั้งอยู่ตรงหน้า ร่างสูงชวนเซ แต่ยืนก็ยังไม่มั่นคง แต่ก็ยังพยายามคว้าแขนของเขาให้ลุกขึ้นไปด้วย พาไปนั่งลงข้างกันกับใครอีกคนที่เขาไม่ต่างกัน ใบหน้าของไมโทยู่เหยิงเมื่อกลิ่นของแอลกอฮอล์ดีขึ้นมาเตะปลายจมูก เขาพยายามจะดันกายหน้าให้ถอยห่าง แต่เร็วแรงก็ยิ่งสู้คู่หมั้นตัวเองไม่ได้อยู่ดี นัยน์ตาของอีกฝ่ายทอดมองอย่างดูตัน กอดเอวเขาดึงขึ้นไปนั่งเกยอยู่บนตัก

“เป็นอะไร ฉันนึกว่านายชอบเสียอีก”

“ผมไม่ค่อยชอบกลิ่นเหล้าครับ อีกอย่าง...ผมคิดว่าพวกเราควรกลับได้แล้วนะครับ นี่ก็ตีมากแล้ว และเพื่อที่เซนท์ริ่ม พุงนี้ที่มีประทุมสิบโมงเช้า ผมขอเตือนว่าพวกเขาจะต้องไม่พอใจมากแน่ๆ ถ้าที่เซนท์ริ่มเข้าประทุมสายเหมือนครั้งก่อน”

“แล้วไง ไม่ชอบใจแล้วพวกมันจะทำอะไรได้ นายสิมเหร่อว่าพ่อฉันคือคนที่ถือหุ่นมากที่สุด รองลงมาก็ฉัน แล้วฉันก็ยังเป็นประธานกรรมการควบคุมตำแหน่งผู้บริหาร พวกมันหน้าไหนกล้ามาไม่พอใจ เฮอะ นายเองก็เหมือนกัน แแค่คู่หมั้นที่ถือหุ่นอยู่ไม่เท่าไรอย่าทำมาเป็นสิ่งสอนฉันหน่อยเลย หัดทำตัวดี ๆ ว่าง่ายเหมือนเมอร์เขาบ้างเถอะ”

“ก็ต้องขอโทษด้วยนะครับ ที่ผมไม่มีนิสัยยอมให้ใครมาข่มผมง่าย ๆ แบบนั้น” ไมโทตอบกลับด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง สิ้นเสียงไม่ถึงเสี้ยววินาที มือหนาคคว้าเข้ามาที่หน้าของเขา นัยน์ตาสาดประกายกร้าวออกมาให้เห็นชัดเจน

“อย่าปากดีให้มันมากนักไมโท นายมันเทียบอะไรกับคนที่ฉันรักอย่างเมอร์ไม่ได้สักอย่าง ไม่ว่าจะเรื่องหน้าตาหรือลีลาบนเตียง

จิตซีดจนเปรียบกับตุ๊กตายางก็ยังไม่เปรียบไม่ได้ เฮอะ”

คำว่าคนรักที่ถูกเอ่ยออกมาอย่างเต็มปากเต็มคำนั้นพาให้เจ้าของร่างเล็กเปลี่ยนสีหน้าไป ริมฝีปากแหม่นแน่น ยอมนั่งนิ่งปล่อยให้คู้หมั้นโอบกอดเอาไว้ ชุกโบหน้าคอคอเคลียเข้าที่บริเวณลำคอ ปลายจมูกกดฝังสูดดมกลิ่นน้ำหอมที่ติดอยู่บนผิวกายขาวเนียน

ถึงเซนทร์จะเอ่ยว่าไปแบบนี้ แต่จริงๆ แล้วเขาก็ยอมรับว่า คู้หมั้นตัวเล็กนั้นไม่ได้แย่อย่างที่พูดหรือก หน้าตาและผิวพรรณล้วนดีไปหมด เสียแค่เรื่องบนเตียงเท่านั้น ห่วยจนเทียบได้ว่าเอากับตุ๊กตายางยังสนุกกว่า

“ตัวนายยังหอมเหมือนเดิม อือออ...คืนนี้ฉันกลับไปนอนด้วย”

“แล้วเลขาฯ ของพี่ล่ะ”

“ฉันจะให้คนของฉันไปส่ง ทำไม หรือนายอยากให้เมอร์ไปด้วย ฉันไม่ติดหรอกนะ เพื่อเมอร์จะได้สอนเรื่องบนเตียงให้นายได้บ้าง ความจริงเราอยู่กันแบบสามคนผิวเมียก็ได้นะ เดี่ยวนี้เขาก็มีให้เห็นเยอะไป นายทำตัวดี ๆ น่ารักว่าง่าย ฉันก็จะดีกับนายเหมือนกัน”

“ฝันอยู่หรือไงครับ คิดว่าผมจะยอมพี่ขนาดนั้นเลยหรือ”

“งั้นนายก็อย่าหวังเหมือนกันว่าจะควบคุมชีวิตฉันได้ แต่งไปก็แค่เมีย ไม่ใช่แม่ หรือต่อให้เป็นแม่ ก็มาบังคับอะไรฉันไม่ได้อยู่ดี เพราะขนาดตอนนี้ นายยังทำอะไรฉันไม่ได้เลยสักอย่าง”

“ก็ลองดูครับว่าผมจะทำอะไรได้บ้าง”

“ปากดีจริงนะ”

สิ้นคำพูด ริมฝีปากของเซนทร์ก็แนบสนิทลงบนกลีบปากบางของคู้หมั้นที่เขาชิงซังักหนา คำว่านุ่มนวลไม่มีอยู่ในความคิด พอได้จูบก็ทิ้งขบกัด ดูดดึงริมฝีปากของอีกฝ่ายจนไม้โทแบ่หน้าในบางจังหวะ สองมือยกยันบนไหล่กว้างของคนตัวโตกว่าเอาไว้ กายขาว

สันสะท้อนเมื่อฝ่ามือร้อนบีบเคลื่นตรงช่วงเอว

ไมโทนึกหาวิธีที่จะหยุดการกระทำของผู้เป็นคู่หมั้น ก่อนจะหลับหูหลับตากัดลงไปทีลื่นของอีกฝ่ายเต็มแรง พาให้เจ้าของมันสะดุ้ง ผลักเขาอย่างแรงจนเกือบจะล้มลงหายไปกับพื้น เสียงสบถดังลั่นตามมาหลังจากนั้น เหมือนจะได้สติคืนกลับมาจากอาการมึนเมาบ้างนิดหน่อย

“ไมโท! แม่่ง กล้ากัดลื่นฉันทหรือ”

“...”

ฝ่ามือข้างขึ้นสูง เตรียมที่จะตบลงเต็มแรง แต่ท่าทางแข็งกร้าวและสายตาที่จ้องเขม็ง ดูจะไม่เกรงกลัวเขาเลยของไมโท ทำให้มีอนั้นค้างเติ่งอยู่กลางอากาศ จะตบแต่สุดท้ายก็ไม่กล้า ได้แต่สบถออกมาอย่างหัวเสีย เบือนหน้าหันหนีไปทิศทางอื่นแทน

ไมโทจัดแต่งเสื้อผ้าตัวเองให้เรียบร้อย ยกมือขึ้นเช็ดริมฝีปาก ลวก ๆ แล้วถึงคว้าแก้วน้ำเปล่าของตัวเองขึ้นมาดื่มล้างปากล้างคอ

“ได้เวลากลับแล้วครับ...ผมขอขอบคุณคุณธนากรสำหรับอาหารมื้อนี้ด้วยนะครับ”

“อ้อ ๆ ไม่ต้องขอบคุณ ลุงกับพ่อเธอก็สนิทสนมกัน มาพูดคุยดื่มสังสรรค์กับว่าที่ลูกเขยของเพื่อน ก็เป็นเรื่องปกติที่ผู้ใหญ่จะต้องเป็นคนเลี้ยง ไปเถอะ เออ ๆ ฝากทักทายจ้ดวาด้วยละ บอกว่าว่าง ๆ ลุงจะแวะเข้าไปหา”

“ครับ ผมจะบอกคุณพ่อให้”

ไมโทเอ่ยลาผู้หลักผู้ใหญ่เพียงคนเดียวภายในห้องที่มามา ทว่าก็ยังพอมีสติตอบกลับมา ก่อนที่เขาจะเข้าไปช่วยพุงร่างของคู่หมั้นตัวเองออกมา ดูเหมือนว่าพวกเขาทั้งสองจะหลงลืมบางสิ่งบางอย่างไปเสียสนิท ไมโทนั้นเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับเขา

เลยไม่ทักท้วง แต่ดูเหมือนว่าเซนทร์จะลืมไปแล้วจริงๆ ว่าเลขาฯ อีกคนของตัวเองยังนอนสลบไสลเพราะฤทธิ์ของน้ำเมาอยู่ภายในห้องรับรอง

“ไม่ต้องมายุ่งวุ่นวายกับฉัน ฉันเดินเองได้”

“อย่าอวดเก่งดีกว่าครับ เพราะถ้าพี่เซนทร์ล้มเอาหน้าลงไป ถูพื้นเมื่อไหร่ ผมคงไม่ยื่นมือไปช่วยแน่ๆ”

“อย่างนายนะเธอจะไม่ช่วย รักฉันขนาดนั้น ถ้าแบกฉันขึ้นหลังไปได้ นายก็ทำไปแล้ว”

เมื่อสิ้นเสียงของเซนทร์ ไมโทก็เลือกที่จะเงียบไม่ตอบโต้อะไร มุมปากยกยิ้มเย้ยหยันตัวเอง พิมพ์ออกมาเสียงแผ่วเบา

“ครับ ผมรักพี่ เพราะรักนี้ไปถึงถูกหลอก”

“ก็ทำตัวเองทั้งนั้น ฉันไม่ได้ขอให้นายมารักฉันสักหน่อย”
 เจ้าของร่างสูงเอ่ยทั้งทำย ก่อนจะสะบัดแขนออกไปจากมือคู่หมั้น เดินดุ่มๆ ตรงไปยังรถส่วนตัว ความหนาหูหรีในกระเป๋ากางเกงออกมาดูตระหว่งที่รอให้ไมโทเดินตามมา นัยน์ตาเลื่อนมองไปเพียงเสี้ยววินาที จากนั้นก็เปลี่ยนทิศทางมองไปทางอื่นแทน

คว้นสีชาวลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ เซนทร์เอนกายพิงไปกับรถดูบนหูหรีแล้วพ่นออกไปใส่ใครอีกคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลกัน

ไมโทไม่ชอบอะไรแบบนี้เลยสักนิด ส่งสายตาดำหนีออกไปก่อนจะเดินอ้อมไปทางฝั่งคนขับรถเงียบๆ เปิดประตูขึ้นไปนั่ง รอจนกระทั่งร่างสูงของคู่หมั้นเปิดประตูรถขึ้นไปนั่งที่เบาะด้านหลัง ทำตัวเป็นเจ้านายกับลูกน้องได้อย่างสมบูรณ์แบบ

“ผมไม่ใช่คนขับรถของพี่นะ ช่วยเปลี่ยนมานั่งข้างหน้าด้วย”

“ไม่ใช่คนขับรถ แต่ก็ยังเป็นเลขาฯ เลขาฯ ของฉันก็คือลูกน้องฉันนั่งตรงนี้ถูกแล้ว ขับๆ ไปเถอะ อย่าเรื่องมากนักเลยไมโท”

คนถูกกล่าวหาว่าเรื่องมากถอนหายใจออกมา เหนื่อยที่จะ
 เติงอะไรด้วยอีก ไมโทสตาร์ตรถ ก่อนจะขับเคลื่นออกมา บนท้อง
 ถนนยังคงแน่นขนัดไปด้วยรถยนต์ ผ่านไปไฟแดงหนึ่ง ยังขับไปไม่
 ถึงไหนก็ติดอีกแล้ว ทำเอาคนขับรู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมาบ้างนิดหน่อย
 ละสายตาออกมาจากสัญญาณไฟจราจร ยื่นมือไปกดเชื่อมบลูทูธ
 กับโทรศัพท์เพื่อเปิดเพลงในเพลย์ลิสต์ที่เขาสร้างเอาไว้

ทันทีที่เสียงเพลงดังขึ้น ชายหนุ่มอีกคนทางด้านหลังก็ปลัน
 ขมวดคิ้วมุ่น เสียงทุ่มเอ่ยขึ้นดูว่าคาญใจอยู่ในที

“ฉันไม่ชอบฟังเพลง ปิดมันซะ”

“แต่ผมชอบ”

“แล้วยังไง ฉันบอกให้ปิดมันไปไมโท”

“ไม่อยากฟัง พี่เซนทร์ก็หาอะไรมาอุดหูเอาไว้สิ ผมจะเปิด ถ้า
 เรื่องมากนักก็ลงไปเรียกรถกลับเองดีไหม อย่าคิดว่าผมจะยอมพี่
 ไปทุกเรื่องนะ” ไมโทตอบกลับเสียงเรียบ สมารถจดจ่ออยู่กับเส้นทาง
 ตรงหน้า สลับกับกระจกมองหลังที่สะท้อนใบหน้ามู๋มู๋ของคู่หมั้น
 ตัวโตจนเขาถึงกับหลุดขาออกมา

กับอืแค่เพลง จะอารมณ์เสียอะไรขนาดนั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้
 ไมโทนึกสนใจอยู่ดี อย่างที่บอก ถ้าไม่อยากฟังก็เอาอะไรมาอุดหูไป
 เพราะเขาชอบฟังเพลงตอนขับรถ มันทำให้รู้สึกใจสงบดี

เสียงเพลงยังคงดังต่อเนื่องมาจนถึงบ้าน พอรถจอดสนิท
 ไมโทก็ได้ยินเสียงปิดประตูดังปัง พร้อมๆ กับร่างของคู่หมั้นตัวเอง
 ที่เดินลืวไปยังประตูบ้าน ไม่คิดจะรอ และตัวเขาเองก็ไม่ได้สนใจ
 เหมือนกัน

หลังจากที่ปิดรั้วบ้านเรียบร้อยแล้ว ไมโทก็พาตัวเองเดินเอื่อยๆ
 ไปจนถึงประตู เปิดเข้าไปด้านใน แสงไฟสว่างโร่ ร่างสูงของเซนทร์

หยุดยืนอยู่หน้าตู้เย็น สภาพดูไม่ جيد แต่ก็ยังก้มลงควานหาเบียร์
กระป๋องขึ้นมาเปิดดื่ม

“ผมว่าผมบอกไปแล้วนะ ว่าพุงนี้พื้มีประชุม”

“ฉันก็บอกไปแล้วเหมือนกัน ว่าฉันไม่สน ถ้านายมีปัญหา
พุงนี้ก็เข้าประชุมแทนฉันไปเลยแล้วกัน”

นับวันอีกฝ่ายก็ยิ่งทำตัวไม่สมกับตำแหน่งเข้าไปทุกที ความ
เหนื่อยหน่ายสะท้อนออกมาจากนัยน์ตาคู่สีน้ำตาลของไมโท ไม่
แปลกใจเลยว่าทำไมพอถึงได้มีอคติกับผู้ชายคนนี้นัก อวดดีทั้งทีก็
ไม่มีดีจะอวด

“ถ้าให้ผมทำขนาดนั้น เกรงว่าพีเซนทร์คงจะต้องยกตำแหน่ง
ประธานกรรมการและผู้บริหารให้ผมแล้วละ”

“เฮอะ เรื่องอะไรฉันต้องให้นาย นี่มันบริษัทที่พ่อฉันกอบกู้ขึ้น
มา”

กอบกู้ขึ้นโดยเงินทุนของพ่อเขาอะสิ

ไมโทต่อว่าอยู่ในใจ ไม่อยากถกเถียงให้มีปัญหาอะไรกันอีก
นาน ๆ อีกฝ่ายจะกลับมานอนที่บ้านสักที อยู่กันแบบสงบ ๆ ชักธง
ขาวขึ้นเส้า เพราะตอนนี้เขาต้องการแค่ขึ้นไปบนห้อง อาบน้ำเปลี่ยน
เสื้อผ้า และทิ้งตัวลงนอนให้สบายใจ

“เอาเถอะ ผมเหนื่อยจะคุยต่อแล้ว” เอ่ยบอกออกไป แล้วจึง
ละลายตา พาตัวเองเดินขึ้นบันไดบ้านไปยังห้องนอน ไมโทปลด
กระดุมเสื้ออยู่หน้ากระจก ถอดออกให้เห็นผิวขาวเนียนที่ดั่งคูด
สายตาของผู้มาใหม่แทบจะทันที เซนทร์ปิดประตูห้อง วางสายตา
โลมเลียมแต่ค้างไว้ที่ร่างของคู่หมั้น ช่วงไหล่แคบลงไปถึงเอวบาง
คอด

“หุ่นก็น่าเอา แต่เวลาเอาต้นทำตัวเป็นหุ่นยนต์”

“...”

ไมโทเหลือบไปมองคนพูดเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับมาเลือกหาเสื้อผ้ามั่นนอนต่อ ไม่ได้ให้ความสนใจอะไรอีก แม้ว่าอีกฝ่ายจะเข้ามาประชิดร่างของเขาแล้วก็ตาม คู่หมั้นหนุ่มก้มลงฝังปลายจมูกเข้าที่ไหล่มน แค่นี้เพียงสัมผัสก็ทำเอาความต้องการในกายเดือดพล่าน เรียวแขนแข็งแรงโอบรั้งเอวบางเอาไว้ ทำให้ไมโทที่กำลังจะก้าวไปที่ห้องน้ำตวัดสายตาดับมามอง ไม่ทันเอ่ยท้วง ริมฝีปากก็ถูกกลืนกินด้วยเรียวปากได้รูป เซนทร์ขบกัดกลีบปากบาง ตะโถมจวบรุนแรงและเอาแต่ใจจนเจ้าของมันหน้านี้ว เขาผละมองเล็กน้อย คำว่าแขนเล็กรั้งให้เดินตามไป

ก่อนที่ไมโทจะถูกอีกฝ่ายจับเหวี่ยงลงไปบนที่นอนแบบไร้ซึ่งความอ่อนโยน ใบหน้าเด็กบึ้งตึงขึ้นมาทันที แต่ก็ไม่สามารถขยับขึ้นได้

เซ็กซ์ที่เกิดขึ้นเป็นเซ็กซ์ช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เซนทร์ไม่รู้สึกรังเกียจเท่าไรห์ ถึงเรือนร่างของคนตรงหน้าจะทำให้เขามีอารมณ์มากก็ตาม ทำให้เสร็จได้แต่ก็เสร็จไม่สุด ในขณะที่ไมโทเองก็ไม่ได้ต่างกันเลย ความรุนแรงของอีกฝ่ายทำให้เขาเจ็บเกินกว่าจะรู้สึกดี เรียวขาที่อ้าออกค่อย ๆ ขยับเข้าหากัน ปกปิดช่องทางรักบวมแดง ผิวกายขาวเนียนมีร่องรอยบอบช้ำให้เห็นในบางตำแหน่ง ท่ามกลางความเงิบ เสียงทุ้มก็เอ่ยบ่นออกมาเสียงดัง จงใจให้คนที่นอนอยู่ไต่ยีนมันอย่างชัดเจน

“โคตรน่าเปื้อน”

“...”

“รู้แบบนี้ฉันน่าจะพาเมอรัลกลับมาด้วย—ฉิบ...เวรเอ๊ย!”

ไมโทที่นอนซุกอยู่ใต้ผ้าห่มเลื่อนสายตาดูขึ้นมองเจ้าของร่างสูง

ที่สลับออกมาเสียงดังลั่น ก้มหน้าลงวุ่นวายอยู่กับโทรศัพท์ ปรายตามองเขาเล็กน้อย ก่อนจะเดินไปคว้าเสื้อผ้าในตู้ออกมาสวมลวกๆ

“ฉันจะไปปรับเมอร์ นายแม่ง ทำไมถึงไม่บอกฉันว่าเมอร์ยังอยู่ที่นั่น นายตั้งใจใช่ไหม”

“ครับ ตั้งใจ เพราะมันไม่ใช่ธุระอะไรของผม ปากบอกว่าเป็นคนรัก...น่าขำนะครับ คนอะไรลืมคนที่ตัวเองรักไว้ จนเอาจับผมเสร็จแล้ว ที่ถึงฟังจะนึกได้ว่าลืม ถ้าผมเป็นเขา ผมคงขำใจจนเอาหัวโหม่งโซฟาตายไปแล้ว”

“อย่าให้มันมากเกินไปนะไมโท ปากดีนัก คินนี่นายก็อยู่คนเดียววไปเลยแล้วกัน”

เฮอะ ทำอย่างกับว่าก่อนหน้านี้มาอยู่ด้วยกันอย่างนั้นแหละ ไมโทไม่ได้สนใจ ปิดเปลือกตาลง ตัดขาดการรับรู้จากทุกสิ่งทุกอย่าง กระทั่งได้ยินเสียงปิดประตูดังโครม จึงลืมตาขึ้นมองอีกครั้ง ถอนหายใจ ก่อนจะพาร่างกายที่บอบช้ำลุกขึ้นจากเตียง เข้าห้องน้ำชำระล้างร่างกายทุกซอกมุม น้ำเย็นฉ่ำไหลจากฝักบัวขลิบลงบนกาย ก่อนจะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นน้ำอุ่น

กว่าจะอาบน้ำเสร็จก็ปาไปยี่สิบนาทีแล้ว ไมโทกลับออกมาสวมเสื้อผ้าข้างนอก คราวโทรศัพท์ขึ้นไปนอนอ่านข่าวสารต่างๆ ท่ามกลางเสียงเพลงที่ตั้งคัลอ

กลุ่มนี้กุสววย [6]

April : วันเสาร์นี้เจอกันจ้า

JIRUT : โห เห็นแชตไอ้พริล กูคือไม่ยอมออกไปละ

Gr.tar : เดี่ยวมึงก็โดนมันด่าอะจึ

April : ไม่มาก็ไม่ต้องมาค่า กูบอกทุกคน ยกเว้นมึง @JIRUT

หุบนิ้วมึงไปเลยค่ะ

TYO : กัดกันตั้งแต่ปี 1 จนเรียนจบ แยกย้ายไปทำงาน ก็ยังไม่เลิกกัดกัน ถ้าได้กันเองก็ไม่แปลกใจเลย

April : eww ถ้าโลกนี้เหลือผู้ชายเป็นมันคนเดียว ฎขอไม่มีผัวค่าา

JIRUT : สาธุ สมพรนิ้วมึงเลย

Kanin : *สมพรปาก

JIRUT : มันพิม ไม่ได้พูด

April : เออ ใจจิงอะคนิน

Kanin : เห็นกันทั้งหมด

Gr.tar : มันเดือดวะ 555

April : แล้วผัวกูไปไหนคะ @M-TO ขึ้นอ่านทุกคน ฮัลโหล เห็นกูใหม่คะผัว

JIRUT : ไมโทมันกลัวมึง มันไม่มาหรรอก

April : เอ๊ะ มึงกับกูนี้จะอยู่กันดี ๆ ไม่ได้เลยใช่ไหม

ไมโทยิ้มขำออกมาหลังจากที่เฝ้าอ่านแชตในกลุ่มเพื่อนสนิท อยู่สักพัก ก่อนจะจดปลายนิ้วลง พิมพ์ตอบโต้กลับไป

M-TO : ว่าไง

April : กร๊าดดด ผัวกูมาค่าา เห็นใหม่ ไมโทมันรักกู

JIRUT : ผัวมึง เมียคนอื่น

Gr.tar : มึงก็ให้มันหน่อย มันชอบของมันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง 555

April : แหม พิมพ์หัวเราะมาขนาดนั้น ไม่ต้องพิมพ์เหมือนเห็นใจกูก็ได้นะ

Kanin : ไมโทเป็นไง ไม่ค่อยเห็นมึงเลยช่วงนี้

TY0 : จะเห็นได้ไง ไอ้เหี้ยพีเชนทร์แม่งใช้งานมันโคตรหนัก

JIRUT : ไอ้เหี้ยพีเชนทร์เลยนะ ขนาดนั้นอย่าเรียกมันพีเลย

TY0 : กูคิดอยู่

April : กูเกลียดมันอีเหี้ย ไมโทของกูอะ กูประคบประหงม
อย่างดี แล้วไอ้พีเชนทร์นี่มันเป็นใคร กล้าดียังไงมาใช้งานผัวกู

JIRUT : เป็นคู่หมั้นไอ้ไมโท ผัวจริง ๆ ของมันด้วย ไม่ใช่เมีย
มโนแบบมึง

April : มึงต้องเจอกูสักกรอบแล้วนะจ้ะ ชัดกูทุกเรื่อง

M-TO : 555 วันเสาร์นี้กูอาจจะเข้าไปซำหน่อหยนะ

April : ผัวกูประหยัดเลข 5 มาก

Gr.tar : ซ้ำไม่เป็นไร อย่าเทพวกกูพอ

M-TO : ไม่เท กูไปแน่ ๆ วันเสาร์มีนัดกินข้าวเย็นที่บ้าน เลย
จะขอเลตหน่อย

Kanin : เอาที่มึงสะดวกเลย ก็แค่นัดเจอสังสรรค์ ไม่ได้เร่งด่วน
อะไรขนาดว่าเลตไม่ได้

TY0 : แต่พริล มึงแน่ใจนะว่าจะไปกับพวกกู

April : ทำไมคะ กูเพื่อนพวกมึง ก็ต้องไปกับพวกมึงไง ไอ้จ้
เป็นชายแท้ ๆ มันยังไปเลย แล้วทำไมกูจะไปไม่ได้ หรือพวกมึงไม่
อยากให้กูไป

Kanin : ที่วายมันห่วงมึงเฉย ๆ

M-TO : พริลไม่น้อยด์ ในกลุ่มพวกเรามีมึงเป็นผู้หญิงคนเดียว
อย่าว่าแต่ที่วายเลย กูก็ห่วง

April : อะ ๆ กูยอมก็ได้ หายงอน แต่ยังไงกูจะไปกับพวกมึง
ด้วย

JIRUT : ให้มันไปเถอะ พวกมึงก็สนุกเต็มที่ เตียวกูดูแลมันเอง
แยกย้าย ๆ กูไปหาไรกินละ หิว

กลุ่มแฮตสันสุดลงที่จิริท เมื่อไม่มีข้อความตอบโต้หลังจากนั้น
ไมโทก็นำโทรศัพท์ไปวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง ก่อนจะลงจากห้องนอน
ไปสำรวจดูความเรียบร้อยภายในบ้าน ปิดผ้าม่าน ล็อกประตูและปิด
ไฟเป็นอย่างสุดท้าย กลับขึ้นห้องมาพร้อมกับอาการง่วงงุนที่ใกล้จะ
ถึงขีดสุด เพียงระยะเวลาสั้น ๆ หลังจากไฟในห้องดับลง ศิริษะสัมผัส
กับหมอนใบโต ไมโทก็ดำดิ่งเข้าสู่ห้วงความฝันแทบจะทันที

เสียงนาฬิกาปลุกในตอนเช้าแผ่ร้องดังไปทั่วทั้งห้อง
เจ้าของร่างเล็กที่กำลังก่อดกระดุมเสื้อเชิ้ตเดินวนกลับมาเพื่อปิดมัน
ทรงผมสีน้ำตาลยุ่งเหยิงและบางส่วนก็เปียกชื้นแนบไปกับกรอบหน้า
ไมโทโยนโทรศัพท์ทิ้งไว้บนเตียง ก่อนจะหันกลับไปแต่งตัวต่อ

มือเช้าของวันเป็นกาแฟกับขนมปังง่าย ๆ ควบคู่ไปกับเสียง
รายงานข่าว

ไมโทติดต่อหาเซนทร์เพื่อจะเตือนอีกฝ่ายเรื่องการเข้าประชุม
ในวันนี้ แต่ไม่ว่าจะโทร. ไปกี่สาย ก็ไม่มีการตอบรับใด ๆ สุดท้ายเลย
ได้แต่ถอนหายใจ และส่งข้อความที่เป็นรายละเอียด หัวข้อการ
ประชุมไปแทน

ได้แต่หวังว่าคุณหมั้นอายุมากกว่าจะมีความรับผิดชอบมากพอ
เขาจะได้ไม่ต้องมาปวดหัวทีหลัง เพราะวงในเองก็เริ่มมีข่าวลือมา
บ้างแล้วว่าพวกกรรมการบริษัทจะยื่นเรื่องปลดคุณหมั้นของเขาออก
จากตำแหน่งผู้บริหาร และอาจจะรวมไปถึงตำแหน่งประธาน
กรรมการด้วยเช่นกัน ซึ่งไมโทก็ไม่แปลกใจเท่าไรหากข่าวลือนี้

มันจะเป็นจริง เพราะนอกจากมัวอยู่กับเลขฯ คนโปรดของตัวเองแล้ว อะไรอย่างอื่นก็ไม่เคยเห็นเป็นขึ้นเป็นอันสักที

ประชุมก็เข้าสาย เข้าไปก็เอาแต่จดจ่อกับโทรศัพท์ โยนงานทุกอย่างส่งต่อมาให้เขา รายงานอะไรไปก็ฟังผ่านๆ ดูไม่เหมือนคนที่อยากจะทำงานเลยสักนิด

ไมโทเข้ามาที่บริษัทเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการประชุม แวะเข้าห้องน้ำด้านล่างเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองอีกรอบ เมื่อเห็นว่าพร้อมแล้วก็เดินออกมา ก้าวตรงดิ่งไปตามโถงทางเดิน ก่อนจะค่อยๆ ชะลอฝีเท้าลงเมื่อได้ยินเสียงพูดคุ้ยดังแว่วมา

“น่าฆ่าอะแก ถึงจะเป็นคู่หมั้น แต่ก็มาที่หลังอยู่ดีหรือเปล่า ถ้าฉันเป็นคุณเมอร์นะ ฉันทุ้ให้คุณเซนทร์ไล่ออกไปแล้ว”

“ก็จริง เข้าบริษัทมาที่ไร ก็เห็นเอาแต่เซ็ดหน้าไปมา ทำตัวหยิ่งอย่างกับเป็นเจ้าของที่นี่ ก็แค่เลขฯ หรือเปล่า”

“สันดานพวกชอบแย่งคนอื่นแล้วคิดว่าตัวเองมีดี ที่ไหนได้แย่งเขามา แต่ผู้ชายเขาก็ไม่รักอยู่ดี”

“ก็สงสารนะ แต่สมเพชมากกว่าอะ พ่อแม่ก็รำรวยขนาดนั้นเป็นฉัน ฉันไม่มาแย่งผิวใครแบบนี้หรือกนะ ซื่อกินยังดีกว่า”

บทสนทนายังคงดำเนินต่อไป ไมโทที่หยุดยืนอยู่กับที่นั้นยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย เมื่อคิดว่าถึงเวลาที่ควรจะไป ระบายก็ค่อยๆ ก้าวเดินอย่างมั่นคง ใบหน้าเล็กเซ็ดขึ้นเล็กน้อย สายตากดมองหญิงสาวสองคนที่พากันแสดงสีหน้าตื่นตกใจออกมาเมื่อเห็นเขา

“น่าเสียดายนะครับที่พวกคุณมีได้ไม่เท่าผม ไม่อย่างนั้นก็คงซื่อกินจนมีความสุขไปแล้ว ไม่ต้องมาหาความสุขจากการพูดถึงคนอื่นสนุกปาก แบบนี้มันดูน่าสมเพชกว่าอีกนะครับ”

“คะ...คุณไม่โท”

“คุณ? ไม่ต้องเรียกผมว่าคุณหรอก เท่าที่ฟังมา พวกคุณก็ดูไม่ได้อยากเคารพผมสักเท่าไรหรอกอยู่แล้ว ลับหลังยังไง ต่อหน้าก็ทำให้เหมือนกันเถอะครับ”

“...”

“...”

“แต่ผมขอบอกไว้อย่างหนึ่ง คนเราพูดอะไรออกมา ก็ต้องรับผิดชอบกับคำพูดของตัวเองด้วย หวังว่าในอนาคตผมจะยังได้เห็นพวกคุณทำงานอยู่ที่นี่นะครับ”

2

เฮงช่วยดีจริงๆ

การประชุมสิบโมง กินเวลาไปเกือบจะช่วงเที่ยงของวัน
ไมโทหัวหม่นไปกับเหล่ากรรมการที่พากันกล่าวตำหนิถึงผู้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการและผู้บริหารอย่างพร้อมเพรียงกันราวกับว่านัดกันเอาไว้แล้วตั้งแต่ต้น ทำเอาเซนท์นั้นหัวฟัดหัวเหวียงออกจากห้องไปเป็นคนแรกหลังจากที่การประชุมสิ้นสุดลง เหลือแค่ไมโทที่ยังอยู่พูดคุยต่อ

“เฮ้อ ถ้าเราได้เป็นผู้บริหารแทนคุณหมั้นก็ดีสิ บริษัทนี้คงจะเติบโตไปถึงไหนต่อไหน คนอะไร เลขฯ อีกคนป่วยหนัก ก็เลยมาเข้าประชุมสายเสียอย่างนั้น “ไร้ความรับผิดชอบจริง ๆ” เสียงบ่นดังมาจากชายวัยกลางคนคนหนึ่ง ไมโทเพียงยิ้มรับ รู้ดีว่าคนคนนี้คงจะเป็นคนของพ่อแน่ ๆ ถึงได้แสดงออกมาว่าสนับสนุนเขา

“ฝีมือผมก็ไม่ได้ดีขนาดนั้นหรอกครับ อาศัยทุก ๆ คนในบริษัทช่วยกัน ธุรกิจมันถึงจะเติบโตต่อไปได้...ถ้ายังงั้นเชิญคุณลุงที่ห้องรับรองนะครับ มือเที่ยงจัดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว”

“ดีจริง ๆ ที่บริษัทยังมีไมโท ไว้คุยกันใหม่แล้วกัน พูดเรื่องนี้ที่ไร อารมณ์เสียปานให้ไม่อยากอาหารทุกที” ชายวัยกลางคนเอ่ยว่าไป พลังพาตัวเองเดินตรงไปทางลิฟต์ ไมโทได้ยินเสียงบนที่ฟังดูเหนื่อยหน่ายใจดังแว่วออกมาไม่หยุด ท่าทางว่าคราวนี้คู้หมั้นของเขาจะทำให้เหล่ากรรมการบริษัทขุนเคืองใจมากจริง ๆ

แต่มันก็เป็นเรื่องปกตินี่นะ...

ไมโทถอนหายใจออกมา ก่อนที่ร่างเล็กจะหมุนกายเดินแยกจากคนอื่น ๆ กลับไปที่ห้องทำงานของเซนท์ ตรวจสอบอีเมล ทำตารางเวลา นั่งตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ ที่จะต้องให้คู้หมั้นของเขาอนุมัติ บ้างก็เอกสารลงนามจัดเรียงตามความสำคัญของเรื่องนั้น ๆ ถ้าเอกสารของฝ่ายไหนที่มีปัญหา ก็ติดต่อหาหัวหน้าฝ่ายที่มีหน้าที่รับผิดชอบขึ้นมาในทันที

“เอกสารฉบับนี้ช่วยดูจำนวนกับราคาใหม่อีกรอบนะครับ แก้ไขแล้วเอามาส่งให้ผมก่อนบ่ายสาม ห้ามเลตแม้แต่นาทีเดียว”

“คะคุณไมโท”

สาวเจ้ารีบร้อนกลับออกจากห้องไป พนักงานทุกคนรู้ดีว่าผู้บริหารอย่างเซนท์นั้นไม่ได้เข้มงวดกับงานเท่ากับเลขฯ อย่างไมโทที่มีสถานะเป็นคู้หมั้น แม้ว่าอีกฝ่ายจะเมินเฉยต่อถ้อยคำว่าร้ายลับหลังของพนักงานบางคน แต่ไม่เคยเมินเฉยกับงานที่ไปถึงมือต้องสมบูรณ์ ต้องเป๊ะ จะผิดพลาดแม้แต่นิดเดียวก็ไม่ได้

ส่วนนี้อาจเพราะเรื่องนี้เลยทำให้ใครหลายคนพากันไม่ชอบไมโท แต่ถามว่าเจ้าตัวสนใจหรือเปล่า ก็ไม่...หน้าที่ของเขาคือตรวจสอบทุกอย่าง ก่อนที่มันจะไปถึงมือเซนท์ เพราะหากหวังพึ่งพาคู้หมั้นหนุ่ม บริษัทนี้คงเหลือแต่ชื่อไปตั้งนานแล้ว

เมื่อจัดการกับเอกสารเสร็จสิ้น ไมโทก็ลุกจากเก้าอี้ เดินตรง

ไปยังไซฟาเพื่อเอนหลังพักผ่อนจากความวุ่นวายของวันนี้
 ปัง!

“โอ้เว้ย! พวกปัญญาอ่อน คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน ถึงได้มา
 ว่ากูที่เป็นผู้บริหาร ไม่มีพ่อกู ไม่มีกู พวกมึงก็ไม่ได้มาขึ้นชื่อนี้ว่ากู
 แบบนี้หรือ” เสียงสบถปะปนกับคำด่าทอหยาบคายปลุกให้ไมโท
 ลิมตาตื่นขึ้นมาหลังจากที่เขาเพิ่งจะพักผ่อนไปได้เล็กน้อยเท่านั้น

ชายหนุ่มร่างสูงผู้เป็นเจ้าของห้องทำงานกำลังยืนทำหน้าบึ้ง
 ตึงอยู่ไม่ไกล พอหันมาเจอเขาก็ตรงปรีเข้ามาด้วยท่าทางมาดร้าย

“นายไซใหม่ทีไปเป่าหูให้พวกกรรมการบริษัทมาต่อว่าฉัน!”

“ผมจะทำแบบนั้นไปทำไม” ไมโทตอบกลับ ไบหน้ายังมีร่อง
 รอยของความง่วงเพลีย ท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไรยิ่งทำให้เซนทร์
 กรุ่นโกรธมากขึ้น นัยน์ตาวาววับลุกโชนไปด้วยเพลิงโทสะ คำว่าแขน
 ของอีกฝ่ายได้ก็กระซอกพาให้ลุกขึ้นมาในทันที ทำเอาไบหน้าเล็กบิด
 เบี้ยว ดวงตาของไมโทแสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจในเสี้ยววินาที
 ก่อนมันจะแปรเปลี่ยนเป็นความน่าสงสารที่ทำให้ร่างสูงกว่านั้นได้ใจ
 ยิ่งกว่าเดิม

“เพราะนายจะเอาคืนที่ฉันทิ้งนายไปหาเมอร์เมื่อคืนไงล่ะ”

“...”

“ไม่ต้องมาบิบน้ำตากับฉัน ฉันไม่สงสารนายสักนิด มีแต่ยิ่งจะ
 เกลียดกว่าเดิมอีก!” เสียงตวาดกร้าวดังลั่น ไมโทรู้สึกว่ามันตัวเองแทบ
 ไม่ต่างจากตุ๊กตาเท่าไร เดี่ยวถูกระซอก เดี่ยวถูกเขย่าจนเขาหัว
 หมุนไปหมด พยายามที่จะอธิบายด้วยเสียงเบาหวิว

“ปล่อยผมก่อนได้ไหมครับ ผมจะได้อธิบายฝั่งของผมบ้าง
 ตั้งแต่ที่พี่เซนทร์เข้ามา ก็เอาแต่พูดเองเออเองไปหมด”

“อธิบายอะไรอีก ให้อัพวกกรรมการมันว่าฉัน ว่าไปถึงพ่อของ

ฉัน! และอีกหน่อยพวกมันก็คงยื่นเรื่องถอดถอนฉันออกจากตำแหน่ง สะใจนายหรือยังล่ะ”

ผู้มเสียดังนั้นก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าแล้วมันเกี่ยวอะไรกับเขา ทำราวกับว่าเขาเป็นต้นเหตุให้เลขาฯ อีกคนป่วย ทั้งยังรังแกอีกฝ่ายมาเข้าประชุมสาย เป็นบ้าไปแล้วหรือไง ถึงได้มาฟาดวงฟาดงาใส่กันแบบนี้

“ก็อธิบายว่าผมแจ้งเรื่องนี้กับพี่ไปตั้งแต่เมื่อคำวาน แต่พี่ก็ไม่สนใจ ตอนเช้าผมก็ย้ายเตียงให้เป็นที่สอง ผมรับหน้าแทนพี่ทุกอย่าง ตอบคำถามทุกอย่างตอนที่พี่เซนทร์ยังมาไม่ถึง แล้วทำไมผมถึงต้องมารองรับอารมณ์ของพี่อีก”

“ทำไม นายจะทวงบุญคุณอะไรจากฉัน หน้าที่ของนายคือช่วยเหลืองานฉันอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง ไม่อยากทำก็ออกไป ถอนหมั้นให้ฉันได้ยิ่งดี!”

ปึก!

ไม้โทสะดุ้งเมื่อถูกมูมสันแพ้มเอกสารปะทะเข้ามาที่หัวคิ้ว ผึ้งขวาเต็ม ๆ ฝ่ามือยกขึ้นกุมไบหน้าเอาไว้ ขณะที่น้ำตาลรินคลอเต็มแก้ว ทั้งกายนั่งเหมะลงบนพื้นอย่างไม่นึกกลัวว่าจะเปื้อน ความเจ็บแปลบแล่นลามตามด้วยอาการปวดชาบริเวณแผล ก่อนที่ของเหลวสีชาดจะไหลซึมออกมาจากรอยถลอก หัวใจของเขาเต้นรัวเร็ว นับว่าเป็นครั้งแรกที่คู้หมั้นหนุ่มลงไม้ลงมือกับเขา ทั้งยังถึงขั้นเลือดตกยางออก

ดวงตากลมเปียกขึ้นเลื่อนขึ้นมอง แวตาสันระริกคลอด้วยหยาดน้ำตาพาให้คนที่ลงมือเกิดมีความรู้สึกผิดวาบขึ้นมาในใจ เขาไม่ได้ตั้งใจ เขาแค่กำลังโมโหเท่านั้น คำอะไรได้ก็ปาออก

ไป ไม่คิดจะให้มันโดนอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

เซนทร์ขยับเข้าไปใกล้ร่างที่เล็กกว่า ไม่โทมองท่าทางนั้นและถอยหนี ก่อนที่แขนของเขาจะถูกคว้าเอาไว้มัน นัยน์ตาสีน้ำตาลที่ในตอนแรกทอประกายความกรุณาโกรธออกมา แปรเปลี่ยนเป็นความหวาดกลัวในตอนที่ยกหน้าขึ้นมอง

“ให้ฉันดู” เสียงทุ้มเอ่ยบอก เซนทร์พยายามที่จะก้มหน้าลงเพื่อมองดูแผลบนใบหน้าเนียนของคู่หมั้นตัวเอง

“อย่ามายุ่งกับผม พี่เอาแต่ไว้วายเหมือนหมาบ้า ไม่คิดจะถามผมสักคำว่ามีวันนี้ผมพยายามช่วยพูดให้พี่ขนาดไหน ผมรับหน้าแทนทุกอย่าง งานก็ทำให้พี่ไม่เคยบ่น ยอมพี่ทุกอย่าง แต่คนที่ผิดก็ยังคงเป็นผม”

ไม่โทสะอีกสักอันเสียงสั้น แบบนั้นยิ่งทำให้เซนทร์ทำอะไรไม่ถูก เพราะตั้งแต่ที่อีกฝ่ายถูกปฏิเสธจนมาถึงรู้เรื่องราวของตัวเองถูกเขาหลอก ชายหนุ่มตรงหน้าก็ไม่เคยร้องไห้ออกมาให้เห็นแม้สักครั้งเดียว ทั้งยังนิ่งเฉยจนน่าหวั่นได้ในบางครั้ง ไม่คาดคิดว่าพอร้องไห้ ออกมามันจะทำให้เขารู้สึกแยได้ขนาดนี้

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะโยนใส่ นาย ก็แล้วทำไมไม่หลบล่ะ”

“ผมเป็นซูเปอร์ฮีโร่หรือไง ถึงจะได้หลบทันนะ”

“หยุดไว้วายสักที มันไม่ได้เจ็บขนาดนั้นหรอก”

ไม่เจ็บขนาดนั้น?

พูดมาได้ยังไงว่าไม่เจ็บขนาดนั้น

“ลองให้ผมปามันใส่หัวพี่เซนทร์บ้างดีไหมครับ จะได้ว่ามันเจ็บขนาดไหน”

ไม่โทถลึงตาใส่คู่หมั้นของตัวเอง ก่อนจะออกแรงปิดมือของอีกฝ่ายออกอีกรอบ น้ำตาไหลซึมลงมาเป็นสาย ส่วนหนึ่งก็เพราะ

เจ็บ แต่อีกส่วนนั้นทั้งโกรธและหงุดหงิดร่วมกัน ถ้าไม่ติดว่าต้องรักษา
ทำที่เอาไว้ สาบานได้เลยว่าเขาจะหิบบเอาไอ้แฟ้มเงินนั้นขึ้นมา แล้ว
ปากกลับไปจริง ๆ ด้วย

“แม่งเอ๊ย น่ารำคาญฉิบหาย ลูกมานี้...จะลูกมาดี ๆ หรือให้
ฉันอุ้มนาย เลือกลงแล้วกัน” เซนทร์เอ่ยเสียงข่มขู่เมื่อไม้โทไม่ยอม
ลุกขึ้นมาดี ๆ

“พี่จะทำอะไรผมอีกล่ะ จะจับผมโยนลงหน้าต่างหรือไง เกลียด
อะไรผมนักหนา ผมก็พยายามทำให้ดีที่สุดแล้ว มันไม่ดีในสายตาพี่
เลยหรือ”

เสียงสะอื้นฮักทำให้เจ้าของร่างสูงนั้นมีสีหน้าที่ดูยุ่งยากใจ
ไม่น้อย ก็บอกแล้วว่าไม่เคยเห็นคู่หมั้นตัวเล็กร้องไห้ มันเป็นอะไรที่
เขารับมือไม่ถูกเลยจริง ๆ ใบหน้าขาวเนียนเปรอะเปื้อนคราบน้ำตาลา
ปลายจมูกเปลี่ยนเป็นสีแดง ตัดพ้อต่อว่าต่าง ๆ นานาจนเซนทร์ต้อง
รีบเอ่ยบอกออกมาเสียงเข้ม

“บ้าไปแล้วหรือไง ฉันโยนนายลงไป ฉันก็กลายเป็นฆาตกร
นะสิ จะพูดอะไรก็ใช้หัวคิดบ้างเถอะ”

คือเรียวยวมอดมุ่นดูดัน เซนทร์ประคองไม้โทลุกจากพื้นและ
เปลี่ยนเป็นจับอุ้มเมื่ออีกฝ่ายอยู่ ๆ ก็ทำตัวอ่อนไร้กระดูกขึ้นมา เขา
สาบานได้เลยว่าที่ทำไปล้วนทำเพื่อตัดรำคาญ ไม่ได้มีเหตุผลอื่นเข้า
มาข้องเกี่ยวเลยแม้แต่นิดเดียว

ชายหนุ่มเดินไปที่โต๊ะทำงาน ต่อสายไปยังโต๊ะเลขานุการ หน้า
ห้องเพื่อเรียกให้คนโปรดของเขาเข้ามาด้านใน

“ว่าไงเซนทร์ มีอะไรหรือเปล่า ถึงได้เรียกพี่...ไม้โท? เกิดอะไร
ขึ้น ทำไมไม่เลือดถึง--”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อุบัติเหตุนิดหน่อยเท่านั้น ผมรีบกวณพี่

เอากล่องยามาทำแผลให้เขาหน่อย”

“ไปหาหมอไม่ดีกว่าเหรอ ถ้ามันต้องเย็บล่ะ” เมอร์จ้องมองคราบเลือดบนใบหน้าของคู่หมั้นคนรักแล้วเอ่ยออกมาด้วยใบหน้าเหยเก

“แค่แผลเล็กๆ นู่นๆ แล้วให้พาออกไปสภาพนี้ พนักงานก็ได้พากันนินทาสนุกปากนะสิ อย่าให้ผมอารมณ์เสียเพราะพี่อีกคนได้ไหม ถ้ามันไม่มีความคิดที่ดีกว่านี้ทีหลังก็ไม่ต้องเสนอออกมา” เซนทร์กดเสียงต่ำ คนที่นานทีปีหนจะได้พบเจอกับอารมณ์เกรี้ยวกราดของคนรักอย่างเมอร์ถึงกับรู้สึกหน้าชา ริมฝีปากอิมเม้มแน่น ความน้อยใจฉายผ่านแววตาออกมา ก่อนจะพุดตัดพ้อด้วยเสียงเบาหวิว

“พี่ขอโทษที่เสนออะไรไม่คิด พี่จะต่อสายหาเพื่อนเซนทร์ที่เป็นหมอให้แล้วกัน จำได้ว่ามีอยู่สองคน ให้เขามาที่นี่ ทีนี้เซนทร์คงพอใจใช่ไหม”

พุดจบก็พาตัวเองเดินหนีออกจากห้องไปทันที เหลือทิ้งไว้แค่เจ้าของร่างสูงที่ยืนขมวดคิ้วมุ่นอยู่กลางห้อง คนหนึ่งก็สะอึกสะอื้นไม่เลิก คนหนึ่งก็งอนออกจากห้องไป เซนทร์ไม่เคยลังเลที่จะต้องเลือก จนกระทั่งตอนนี้ นัยน์ตาเรียวดูหลบลมมองคนในอ้อมแขนที่ยังร้องไห้ไม่หยุด สลับกับเลื่อนสายตารับขึ้นไปมองประตูห้องอีกครั้ง

เฮ้อ เอาไว้ค่อยง้อแล้วกัน เมอร์ไม่เคยโกรธอะไรเขาอยู่แล้ว ตั้งแต่ทราบเรื่องหมั้นมาจนถึงเรื่องที่ไมโทเข้ามาเป็นเลขาฯ อีกคนเข้าอกเข้าใจทุกเรื่องเป็นอย่างดี เพราะแบบนี้เขาถึงคบอยู่กับเมอร์ได้นานที่สุด

“ถ้าไม่ใช่เพราะนายเอาแต่ร้องไห้เป็นเด็ก อย่าหวังเลยว่าฉันจะสนใจนายมากกว่าเมอร์”

“ก็ไปสิครับ ผมไม่ได้ขอให้พี่อยู่กับผมสักหน่อย ถึงแม้ว่าคนที่

ทำให้ผมเจ็บแบบนี้จะเป็นพีก็ตาม”

“...”

เวรเอ๊ย

เซนทร์ขบฟันแน่น การคุยกับไมโทเป็นอะไรที่ทำให้เขาอารมณ์เสียมากจริง ๆ คำพูดคำจาของอีกฝ่ายราวกับว่ากำลังปั่นหัวกันอยู่ตลอดเวลา กวนประสาทเป็นที่หนึ่ง ยิ่งมาควบคู่กันกับใบหน้าหุ่นยนต์แบบที่กำลังทำอยู่ในตอนนี้ มันก็ยิ่งทำให้เขาหงุดหงิดงุ่นง่านเข้าไปใหญ่ ถ้าไม่ใช่วาร์องให้อยู่ จะโยนทิ้งลงพื้นให้รู้แล้วรู้รอด

“หยุดปากดีสักวินาทีจะตายไหม”

“ผมก็แค่บอก ถ้าพี่ไม่อยากอยู่ ก็ไม่จำเป็นต้องฝืนอยู่ ผมรู้ว่าตัวเองไม่ได้สำคัญอะไรกับพี่อยู่แล้ว”

ได้ทีก็ตัดพ้อใส่กันยกใหญ่ เซนทร์เลิกที่จะสนใจ อุ้มอีกฝ่ายเข้าไปในห้องน้ำเพื่อชำระล้างคราบเลือด เท่าที่เห็นเหมือนว่าทางคิ้วจะแตก ไม่ได้เป็นแผลใหญ่จนถึงขั้นต้องเย็บ แค่ล้างแผล ใส่ยาก็น่าจะพอแล้วมั้ง

ไมโทหนึ่งนั่งอยู่บนฝาชักโครก ปล่อยให้ใบหน้าของคู่หมั้นขยับเข้ามาใกล้ และในช่วงจังหวะหนึ่งแววตาของเขานั้นเกิดสั่นไหวขึ้นมา ริมฝีปากขยับเข้มนั้ ก่อนจะเบนสายตาเปลี่ยนทิศทางไป พร้อมกับเพลิงแค้นที่ลุกโหมอยู่ข้างในดวงตา

ถูกปฏิเสธไม่ใช่เรื่องใหญ่ ไมโทไม่ใช่คนที่แยกแยะอะไรไม่ได้

ไอ้ที่เป็นปัญหาคือเรื่องหลอกใช้กันต่างหาก

เมื่อคิดแบบนี้ นัยน์ตาสีน้ำตาลก็กลับมาเรียบนิ่งเช่นเคย แกล้งยกสองมือขึ้นคว้าไปที่เอวสอบ หลับตาแน่นในตอนที่กำลังนี้่ว เรียวยาวสัมผัสลงใกล้รอยแผล เป็นท่าทางที่ทำให้เซนทร์ชะงักไปชั่วขณะ มุมปากยกยิ้มอย่างลึมตัว ตั้งสติได้ก็รีบถอยห่างออกมา ไม่ลิม

ปลดมือของคุณั้นออกจากเอวด้วย

“ลุกเดินเองได้แล้วมั้ง คิ้วแตก ไม่ได้ขาทัก...ฉันจะออกไปหาเมอร์ นายก็รออยู่ในนี้แล้วกัน”

“...”

คราวนี้ไม่โทไม่พูดอะไรเพื่อรั้งคุณั้นเอาไว้อีก ปฏิกริยาของอีกฝ่ายทำให้เขาพึงพอใจมากแล้ว อยากจะไปที่ปล่อยให้ไป ส่วนตัวเขาเองก็ออกจากห้องมานั่งรอคุณหมอยู่บนโซฟา ส้ารวจใบหน้าตัวเองผ่านกล้องหน้าโทรศัพท์ด้วยสายตาที่พยายามแสดงออกให้คุณนั้นหมองมากที่สุด

กระทั่งแทนที่เป็นเพื่อนของเซนทร์มาถึง คุณหมอหนุ่มนั่งทำแผลให้ไม่โทอยู่บนโซฟา เสียงพูดคุ้ยดั่งขึ้นเป็นระยะ

“โชคดีที่ไม่โดนตา”

“ขอบคุณพี่แทนนะครับที่มา”

“ไม่เป็นไร พี่ออกเวอร์แล้วนะ ที่นี้เป็นทางผ่านพอดีก็เลยแวะเข้ามาได้”

ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าอ่อนโยนแยมยิ้ม บรรยายการศรอบกายที่แผ่ออกมานั้นเต็มไปด้วยความนุ่มนวล อ่อนละมุนจนไม่รู้รู้สึกฝอนคลายที่ได้อยู่ใกล้ เชื่อเถอะว่าเพื่อนของเซนทร์หลาย ๆ คนนั้นมีนิสัยที่ดีมาก ดิจนเขาแปลกใจว่ามาเป็นเพื่อนกันได้ไง

“ผมตกใจมากเลยตอนที่เลือดไหล”

“ไม่เป็นไรแล้วนะ ถลอกนิดเดียว ไม่โทเก่งอยู่แล้ว...เดี๋ยวพี่จะดูไอ้เซนทร์ให้เอง กล้ามารังแกเราได้ยังไง” คุณหมอหนุ่มเอ่ยออกมาด้วยเสียงต่ำหนิ

แทนสนิทกับเซนทร์ตั้งแต่มัธยม ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็มีเวลาเจอกันบ้างบางครั้ง เรื่องไม่โท เขาเองก็รับรู้และเตือนเพื่อน

บ่อย ๆ แต่ก็ไม่นำพาเท่าไรหรอก สุดท้ายก็เลยทำได้แค่มองดูและให้กำลังใจคนตัวเล็กตรงหน้าอยู่ตลอด

“ดูเลยครับ...ผมไม่คิดว่าพีเชนทร์จะทำกับผมแบบนี้ ถึงพีเชนทร์จะชอบพูดจาใจร้าย แต่ที่ผ่านมาเขาไม่เคยทำผมเจ็บเลย ฮึก ผมผิดสินะครับ ที่ตามตี้อพีเชนทร์ไม่เลิก”

“ไม่โทไม่ผิดเลย พีเชนทร์ก็เข้าใจไอ้เชนทร์ว่ามันไม่ได้รักเรา การที่มันปฏิเสธตั้งแต่แรก พีเชนทร์ว่ามันดีต่อทุกฝ่ายที่สุดแล้ว หลังจากนั้นไม่โทก็ไม่เคยตามตี้อมันอีกเลยไม่ใช่เหรอ คนที่ผิดคือเพื่อนพีต่างหาก มันไม่ควรใช้วิธีนี้ ไม่ควรหลอกใช้ไม่โทเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองแบบนี้เลย ความรู้สึกไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาล้อเล่น”

“ฮึก...”

ประโยคที่ว่าความรู้สึกไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาล้อเล่น ทำเอาไม่โทแอบสะอึกไปจ้วงหระหนึ่ง แต่ก็ยังคงสะอื้นให้ออกมา หลบตา ลงมองพื้น ทำให้คุณหมอนุ่มที่กำลังเฝ้ามองอยู่รู้สึกเห็นใจไม่น้อย

“พีก็อยากบอกให้ไม่โทเป็นฝ่ายถอนหมั้นนะ แต่พีเองก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเท่าไร และพีก็ไม่ได้ยืนอยู่ในจุดที่เราอยู่ อุตส่าห์มีโอกาสได้ใกล้ชิดคนที่รัก ได้ครอบครองไว้คนเดียว มันคงยากสินะที่จะตัดใจและยอมแพ้ เอาเป็นว่าพีเอาใจช่วย สักวันเดียวไอ้เชนทร์มันก็จะมองเห็นความน่ารักของไม่โทเอง เหมือนกับที่พีมองเห็นไง” แทนว่าพลางลูบปลอบลงบนกลุ่มเส้นผมสีเดียวกันกับนัยน์ตาที่ซอื้นขึ้นมา มองเขา

“ขอบคุณพีแทนที่เข้าใจผม” ไม่โทเปล่งเสียงนุ่มทุ้มสั้นเครือออกมา พีมำปากกับคุณหมอนุ่มพลางเช็ดน้ำตาบ่อย ๆ

“มีอะไรก็คุยกับพีได้เสมอ ป่วยใช้หรือได้แผลตรงไหน ต่อสายตรงหาพีเลยก็ได้”

“ผมไม่มีเบอร์ที่แทนสักหน่อย”

“อา... ลืมเลย งั้นให้พี่บอกเบอร์ใหม่”

“ได้ครับ”

โทรศัพท์ถูกหยิบขึ้นมา ไมโครโฟนที่เบอร์ของคุณหมอลงในเครื่อง ก่อนที่ประตูห้องจะเปิดออก ชายหนุ่มร่างสูงเดินเข้ามาด้านในอย่างอารมณ์ดีหลังจากที่เขาเพิ่งจะร้องอนคนโปรดของตัวเองไป แต่พอได้เห็นภาพของเพื่อนกับคู่มั่นตัวเองใกล้ชิดสนิทสนมกัน นัยน์ตาก็ราวกับมีประกายไฟพาดผ่านให้เห็น

“ทำอะไรกัน มึงทำแผลเสร็จหรือยังแทน ไม่ใช่แผลใหญ่อะไร ทำไมใช้เวลาานจังวะ”

“ต้องดูดี ๆ ใจ แผลมันใกล้ตาน้อง ดีแค่ไหนที่ไม่โดน” แทนเอ่ยตอบ เช็ดทำความสะอาดมือด้วยแอลกอฮอล์ ก่อนจะเก็บเศษขยะอื่น ๆ ทั้งลงในถุง วุ่นวายจนไม่ทันได้สังเกตเห็นหน้าของเพื่อนที่พาตัวเองเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างโซฟา

“โดนแค่นี้ยังแหกปากร้องเป็นเด็ก ๆ ถ้าโดนตาจริง คงร้องจนเขารู้กันทั้งบริษัท”

“ไอ้เซนทร์”

“หุบปากมึงไปเถอะ ทำแผลเสร็จก็กลับไปได้แล้ว กูมีงานต้องทำต่อ และไม่โทก็ต้องช่วยกูด้วย”

เซนทร์บอกกับตัวเองว่าที่เขารู้สึกไม่พอใจอยู่ในตอนนี้ มันคือความไม่พอใจที่ไม่โทไปวุ่นวายกับเพื่อนของเขา และไม่ใช่ว่าแค่คนเดียว เพื่อนในกลุ่มไม่มีใครเข้าข้างเขาสักคน ทั้งที่พวกมันก็รู้ว่าถ้าไม่ทำแบบนั้น บริษัทที่พ่อของเขาพยายามจะรักษาเอาไว้ ก็จะต้องพังครืนไม่เหลืออะไรเลย การใช้ไม่โทคือวิธีที่ดีที่สุด

ทำไมพวกมันถึงไม่เข้าใจเขากันบ้าง เอาแต่โทษว่าเขาเป็นคน

ผิดตลอด

“เอกสารผมจัดเรียงไว้ให้หมดแล้ว เหลือแค่ให้พี่เซนทร์อ่าน และเซ็นอนุมัติเท่านั้น ผมอยากขอเวลาสักครึ่งชั่วโมงครับ พี่แทนกินข้าวเที่ยงหรือยัง ผมยังไม่ได้กินอะไรเลย ตอนนี้อหิว--”

“ทำไมต้องชวนไอ้แทน คิดจะอ่อยเพื่อนฉัน?”

“...”

ไม่โทหน้าตาคลอราวกับสั่งได้ หันมองไปทางคุณหมอหนุ่มที่ไบหน้ายุ่งเหยิงหลังได้ฟังถ้อยคำใช้หัวกลางคิดของเพื่อนตัวเอง ตอนแรกเขาว่าจะปฏิเสธ พอมันพูดออกมาแบบนี้ก็เลยเกิดเปลี่ยนใจขึ้นมา

“ปากหมาแล้วความคิดยังเหยียดอีกนะมึงเนี่ย”

“ไอ้แทน มึงแหม่งไม่ใช่เพื่อนกูหรือ จะเข้าข้างมันทำไมนักหนา”

“แล้วกูต้องเข้าข้างมึง? ทำตัวเหยียดแล้วเพื่อนยังเข้าข้าง อันนั้นกูว่าไม่ใช่เพื่อนหรือ กูมึงพูดได้ไงว่าไม่โทจะอ่อยกู จะดูถูกความรู้สึกของน้องไปถึงไหน”

แทนได้กลับด้วยน้ำเสียงและไบหน้าจริงจัง เป็นการออกหน้าที่ไม่โทไม่ต้องเสียเวลาตอบโต้เองแม้แต่คำเดียว แค่น้ำตา ก็มหน้าร้องไห้ออกมาพลางจับชายเสื้อของคุณหมอเอาไว้แน่น ในตอนนี้เซนทร์รู้สึกโกรธมากขึ้นกว่าเดิม ดวงตาถลึงมอง สาดทอถ้อยคำร้ายกาจออกมาอย่างไม่ยั้งคิด

“ถ้ามันไม่ได้จะอ่อยมึง แล้วทำไมไม่ชวนกู? กูคุ้มมันมันไง เป็นเจ้านายมันด้วย ถามกูหรือยังว่าจะกินอะไร หวังเพื่อนผิวออกนอกหน้า จะไม่ให้กูคิดได้ไง”

“ผมชวน...พี่เซนทร์เคยไปเหวอครับ พี่ก็สนใจแค่พี่เมอร์ ถ้าไม่ใช่เรื่องงานจริง ๆ ก็ไม่เคยนึกถึงผม ที่ผมชวนพี่แทนเพราะผมไม่

อยากกินข้าวคนเดียว แต่ถ้าพีเซนทรีไม่สบายใจ ผมไม่กินแล้วก็ได้ ขอโทษพีแทนด้วยนะครับ”

ยิ่งพูดไม่โทก็ยิ่งดูน่าสงสารในสายตาแทน คุณหมอมั่นใจมองเพื่อนตัวเองด้วยแววตาตำหนิ ก่อนจะหันไปให้คำตอบกับคนชวน สุ่มเสียงทุ้มนุ่มละมุน อ่อนโยนไม่ต่างจากตอนที่เจ้าตัวพุดคุยกับคนไข้

“ไม่เป็นไร พีก็หิวเหมือนกัน ไปกินด้วยกันนี่แหละ”

“กูไปด้วย จะไปร้านไหนล่ะ...นายขับรถให้ฉัน ลงไปเตรียมรถเลยก็ได้ ฉันจะไปชวนเมอร์”

“มีงนี่มัน”

“ไม่เป็นอะไรครับพีแทน ผมจะลงไปเตรียมรถ แล้วส่งโลเกชั่นให้พีแทนอีกทีนะครับ”

ไม่โทเงยหน้าส่งยิ้มให้แทนที่พนพรุฒมหายใจออกมา ยอมไม่พุดอะไรถึงเพื่อนตัวเองอีก ถึงแม้เขาจะรู้สึกโกรธกับการกระทำของอีกฝ่ายมากก็ตาม นัยน์ตาอ่อนโยนเลื่อนมองตามเจ้าของแผ่นหลัง บางที่เดินออกจากห้องไปด้วยท่าทางซีมกะทือ และยังมีเสียงสะอื้นดังแว่วมาได้ยิน

เสียงรอกเท้าดังกระทบกับพื้นเป็นจังหวะ จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่หน้าลิฟต์ ทั้งน้ำตาและเสียงสะอื้นก็พลันหยุดลง ไม่โทยกมือขึ้นเช็ดหน้าตัวเองลวก ๆ รอจนลิฟต์ลงมาถึง พาลงไปที่ชั้นใต้ดิน ที่เป็นชั้นสำหรับจอดรถ ซึ่งรถคันที่ใช้ขับรับส่งผู้บริหารนั้น จะมีโซนให้จอดแยกกับรถคันอื่นๆ ของพนักงาน

ไม่โทก็มลงมองสำรวจใบหน้าผ่านกระจกรถที่เขาขับเป็นประจำ พึมพำกับตัวเองเสียงเบา รอยยิ้มปรากฏขึ้นพร้อมกับนัยน์ตาที่ดูสดใส ไร้ความโศกเศร้าปกคลุมเหมือนกับก่อนหน้านี้

“ตาบวมหมด เล่นใหญ่ไปหรือเปล่านะ...”

ร้านอาหารที่ไม่โทเลือกเป็นร้านข้าวราดแกงเจ้าประจำที่เขาชื่นชอบ แต่แน่นอนว่าไม่ใช่สถานที่ที่ถูกต้องใจคู่หมั้นของเขาสักเท่าไร ไบหน้าหล่อเหลาถึงได้บึ้งตึง นัยน์ตาขุ่นมัวตัวดมามองตอนที่เอ่ยถามว่าอีกฝ่ายจะกินอะไร

“อะไรก็สั่งมา จะได้รับกิน รีบออกไปกันสักที ร้อนจะตายซักยังจะพามานั่งร้านแบบนี้อีก”

“กูไม่เห็นว่าจะร้อนตรงไหน ตัวร้านปลอดโปร่ง ลมพัดเย็นสบายขนาดนี้ มึงพูดให้เวอร์ไป...ไม่โทเลือกอาหารมาสักสี่อย่างนะครับ ตอนแรกพี่ว่าไม่หิว แต่พอเข้าร้านมา เริ่มหิวแล้วสิ ทำทางร้านนี้ดูน่าอร่อยด้วย คนเยอะเชียว” แทนกล่าวว่าเพื่อนตัวเอง ก่อนจะหันไปพูดคุยกับคนตัวเล็กกว่าข้าง ๆ ในท้ายประโยค เพราะอย่างน้อยคำพูดของเขาก็ทำให้อีกฝ่ายยิ้มออกมาได้

“อร่อยจริงครับพี่แทน ผมแวะซื้อกลับบ้านบ่อย ๆ...ปลาตุ๋นผัดพริกขิงที่พี่เซนทร์ชอบ ผมก็ซื้อจากร้านนี้”

ไม่โทค่อย ๆ เบนทิศทางของสายตาไปมองคนที่ตัวเองกล่าวถึง เซนทร์ก็แค้นหัวเราะผ่านลำคอออกมาเมื่อได้ยิน สายตาเลื่อนไปชมเพื่อนตัวเองเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขานั้นอยู่เหนือกว่า แต่ไม่นานก็เป็นอันต้องชะงัก กระแอมไอออกมา ก่อนจะแสรังเป็นไม่สนใจและหันไปพูดคุยเสียงอ่อนเสียงหวานกับใครอีกคนที่กำลังเลือกเมนูอยู่

“พี่เมอร์ชอบกินผัดฉ่าทะเลไม่ใช่หรอ เดี่ยวผมสั่งให้ เอาของทอดด้วยไหม แต่พี่บอกว่าช่วงนี้พี่ลดน้ำหนัก จริง ๆ ไม่ต้องลดหรอก ผมชอบแบบนี้ เวลาบีบจับมันเต็มไม้เต็มมือดี”

“เซนทร์! เด็กคนนี่นี่ พุดอะไรเกรงใจคนอื่นบ้างสิ” เมอร์เอ๋อ่ย หัวออกมา พลาดปรายตามองไปยังคนที่มึนสถานะเป็นคู่หมั้นของ คนรักเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนทิศทางการกลับมาอย่างไม่คิดที่จะสนใจอะไร

“เกรงใจทำไม ผมจะคุยกับเมียผม ใครอยากฟังก็ฟังไปสิ”

ทุกถ้อยคำล้วนเสียงดังมากพอให้ทั้งแทนและไมโทได้ยิน ไบหน้าเล็กที่ทำท่าราวกับจะร้องให้ออกมา มันทำให้เซนทร์รู้สึกสะใจมากเป็นพิเศษ ทำปากแง่งใส่เขา แต่สุดท้ายก็ยังรักเขาอยู่ดีนั่นแหละ ซึ่งเซนทร์คิดว่ามันก็ไม่แปลกหรอก คนที่หลงจนหัวปักหัวปำ ยอมเินเป็นควายขนาดนี้ มีเหวอะจะเลิกรักได้ง่าย ๆ

แทนนั่งฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยความรู้สึกเอือมระอาเกินกว่าจะพุดอะไรออกมาอีก เขาเพียงแค่อ่อยเรียกพนักงาน สั่งอาหารที่ทุกคนเลือกไป ซึ่งก็มากกว่าสี่อย่าง และเมื่ออาหารทยอยมาเสิร์ฟต่างคนต่างกินท่ามกลางเสียงพะเน้าพะนอของคนสองคน

“ผมตักให้ พี่กินเยอะ ๆ ตอนบ่ายเรามีนัด ส่วนตอนเย็นก็มีงานเลี้ยงอีก พี่ต้องไปกับผมด้วย”

“พี่เป็นเลขฯ เซนทร์นะ ก็ต้องไปด้วยอยู่แล้วสิ อีกอย่าง... เซนทร์หน้าตาดีขนาดนี้ พี่กลัวว่าจะมีใครสักคนเข้ามาวุ่นวายนะสิ พี่หวง”

“ปากหวาน”

“เซนทร์ก็รู้นี่ ซิมอยู่ทุกวัน”

“ผมขอไปห้องน้ำนะครับ”

ไมโทรวบซ็อนวางลงอย่างเป็นระเบียบ รู้สึกอึดแม้ว่าจะกินเข้าไปแค่นิดเดียวก็ตาม ดวงตากลมมองไปที่คู่หมั้นหนุ่ม ก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ออกไป ลุกขึ้นยืนและก้าวเดินจากโต๊ะ อ้อมตัวรื้อนไปยัง

ห้องน้ำที่อยู่ด้านหลัง

สายตาที่สะท้อนผ่านกระจกบานเล็กนั้นดูว่างเปล่า อาหารที่นี้ยังคงอร่อยเหมือนเดิม แต่บรรยากาศบนโต๊ะมันพาให้ความอยากอาหารลดน้อยลงมาก ไมโทล้างมือเสร็จสรรพ ล้างหน้าล้างตา เพื่อให้ตัวเองรู้สึกสดชื่นขึ้นมาบ้าง วันนี้เสียน้ำตาไปเยอะจริง ๆ ทำเอาดวงตาดูเหมือนจะขำนิดหน่อย ปลายนิ้วไ้ล้นกอดคสังแผ้วเบา เมื่อเห็นว่าคงไม่เป็นอะไรมากจึงหันหลังเตรียมจะเดินกลับไปในตัวร้าน

“เออ ๆ รู้แล้ว กูอยู่ร้านอาหารเนี่ย--”

“อะ!”

ปึก!

ไมโทชวนเซตอยหลังเมื่อทั้งร่างของเขาปะทะเข้ากับเรือนร่างสูงใหญ่ของใครบางคนเข้าเต็ม ๆ เกือบจะล้มหงายไปบนพื้น แต่ก็ยังดีที่ได้มือของคนชนนั้นแหละคว้าเอาไว้ เสียงหัมเอ่ยขอโทษขอโพย ออกมาดูเร่งรีบ

“ขอโทษครับ คุณไม่เป็นอะไรนะ...กูเดินชนคนอื่น ไม่มีอะไร ครั้งชั่วโมงเดียวไปรีบ รู้แล้วนำ ให้กูเข้าห้องน้ำก่อนได้ไหม กูปวดเอี่ยว! ไม่เลตหรรอกพระราม ตามเป็นเมียกูเลย”

ไมโทเงยหน้าขึ้นมอง ทำทางอีกฝ่ายจะรีบมาก ตอนขอโทษยังไม่คิดจะมองกันเลย เหมือนขอโทษส่ง ๆ ปากถามว่าไม่เป็นอะไรนะแต่ปล่อยมือแล้วเดินผ่านร่างเขาไปเข้าห้องน้ำรีบร้อย พานให้ไมโทรู้สึกไม่ชอบใจสักเท่าไรหรอก

จะรีบแค่ไหน อย่างน้อยก็น่าจะหยุดขอโทษกันดี ๆ สักหน่อย แต่ก็ช่างมันเถอะ อย่างน้อยก็ยังขอโทษละนะ

ไมโทแย้งความคิดของตัวเองไปมา สุดท้ายก็ไม่ได้ตั้งใจอะไร

เดินกลับมาที่โต๊ะ ก่อนจะพบว่าตอนนี้เหลือแค่พีแทนคนเดียว
เท่านั้นที่นั่งรอเขาอยู่

“พีแทน...พีเซนทร์ไปไหนแล้วครับ”

“ไมโท คือว่าเซนทร์มันออกไปแล้ว บอกให้ไมโทหารถไปที่
xxx เอง มันจะไปรอที่นั่น แต่เดี๋ยวพีจะเป็นคนไปส่งเราเอง--”

“ไม่ต้องหรรอครับพีแทน เสียเวลาเปล่า ๆ ออกเวอร์มา แทนที่
พีจะได้พัก ต้องมาวนรถไปมาหลายรอบทำไม ผมเรียกรถเขาก็ได้
ครับ พีแทนกลับไปเถอะ ปกติพีเซนทร์เขาก็ทำแบบนี้บ่อย ๆ อยู่แล้ว
ผมชินแล้วนะ” ไมโทเอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ท่าทางดูชินชา
จริง ๆ อย่างที่ปากว่าออกมา แต่ถึงจะดูชินชานขนาดไหน แทนก็ยัง
สามารถมองเห็นถึงความเจ็บปวดที่อยู่ในดวงตากลมคู่นั้น

เพื่อนของเขาแม้ใจใคร่ใจร้ายเลยจริง ๆ

“คำอาหารที่จัดการให้แล้ว เดี่ยวพีอยู่เป็นเพื่อนจนกว่ารถที่
ไมโทเรียกจะมาก็แล้วกัน”

“แต่ว่า...”

“พีอยู่ได้ ไม่ต้องคิดมากเลยว่าจะรบกวน”

“พีดีกับผมจนผมรู้สึกเกรงใจมาก ๆ ขอขอบคุณนะครับ” คำ
ขอบคุณที่เต็มไปด้วยความจริงใจถูกเอื้อนเอ่ยออกมา จะเมื่อก่อน
หรือตอนนี้ คุณหมอมห่มตรงหน้าก็ยังใจดีเสมอ เปรียบเสมือนพี่ชาย
คนหนึ่งเลยละ

ช่างแตกต่างกันกับเพื่อนตัวเองราวฟ้ากับก้นเหว

เฮงชวยดีจริง ๆ